EUROOPAN
KOMISSIO

Bryssel 24.3.2014
COM(2014) 180 final

ANNEXES 1 to 5

LIITTEET

asiakirjaan

ehdotus

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUS

luonnonmukaisesta tuotannosta, luonnonmukaisten tuotteiden merkinnöistä, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o XXX/XXX (virallista valvontaa koskeva asetus) muuttamisesta ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 834/2007 kumoamisesta

{SWD(2014) 65 final}
{SWD(2014) 66 final}

LIITE I

2 ARTIKLAN 1 KOHDASSA TARKOITETUT MUUT TUOTTEET

– elintarvikkeina tai rehuina käytettävät hiivat

– olut

– mate

– kahvi-, tee- ja mateuutteet, -esanssit ja -tiivisteet sekä näihin tuotteisiin tai kahviin, teehen ja mateen perustuvat valmisteet; paahdettu juurisikuri ja muut paahdetut kahvinkorvikkeet sekä niiden uutteet, esanssit ja tiivisteet

– hedelmänektarit

– kaakaotahna, -voi, -rasva, -öljy ja -jauhe; suklaa ja muut kaakaota sisältävät elintarvikevalmisteet

– sokerimakeiset

– viljasta, jauhoista, tärkkelyksestä tai maidosta valmistetut tuotteet; leipomatuotteet

– keitot

– kastikkeet

– valmisateriat

– jäätelö

– maustetut jugurtit, lisättyä hedelmää, pähkinää tai kaakaota sisältävät jugurtit

– merisuola

– luonnonkumit ja kumihartsit

– siitepöly

– mehiläisvaha

– eteeriset öljyt

– tislatut alkoholijuomat, jos niiden tuotannossa käytetty etyylialkoholi on yksinomaan maatalousperäistä.

LIITE II

III LUVUSSA TARKOITETUT ERITYISET TUOTANTOSÄÄNNÖT

I osa: Kasvintuotantoa koskevat säännöt

Luonnonmukaiseen kasvintuotantoon sovelletaan 7–10 artiklassa säädettyjen tuotantosääntöjen lisäksi tässä osassa vahvistettuja sääntöjä.

1. Yleiset vaatimukset

1.1. Ravinneliuosviljely eli sellainen kasvien kasvatusmenetelmä, jossa niiden juuret ovat pelkästään mineraaliravinneliuoksessa tai inertissä aineessa, johon ravinneliuosta lisätään, on kielletty.

1.2. Kaikilla käytetyillä kasvintuotantotekniikoilla on estettävä ympäristöä saastuttavat vaikutukset tai saatettava ne mahdollisimman vähiin.

1.3. Siirtyminen luonnonmukaiseen tuotantoon

1.3.1. Jotta kasvien ja kasvituotteiden voidaan katsoa olevan luonnonmukaisia, tässä asetuksessa säädettyjä tuotantosääntöjä on pitänyt noudattaa viljelylohkolla vähintään kahden vuoden siirtymävaiheen ajan ennen kylvöä tai nurmialojen osalta vähintään kahden vuoden ajan ennen niiden käyttöä luonnonmukaiseksi rehuksi tai monivuotisten kasvien osalta, nurmikasveja lukuun ottamatta, vähintään kolmen vuoden ajan ennen luonnonmukaisten tuotteiden ensimmäistä satoa.

1.3.2. Toimivaltainen viranomainen voi päättää pidentää 1.3.1 kohdassa tarkoitetun siirtymävaiheen kestoa tapauksissa, joissa maa on saastunut tuotteista, joita ei sallita luonnonmukaisessa tuotannossa.

1.3.3. Jos tuotteelle on tehty käsittely tuotteella, jota ei sallita luonnonmukaisessa tuotannossa, toimivaltaisen viranomaisen on edellytettävä uutta siirtymävaihetta 1.3.1 kohdan mukaisesti.

Kyseistä ajanjaksoa voidaan lyhentää seuraavissa kahdessa tapauksessa:

a) käsittely tuotteella, jota ei ole sallittu luonnonmukaisessa tuotannossa, osana jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen määräämiä pakollisia tuholaisten tai rikkakasvien torjumistoimia, mukaan lukien karanteeniin määrättävät organismit ja haitalliset vieraslajit;

b) käsittely tuotteella, jota ei sallita luonnonmukaisessa tuotannossa, jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen hyväksymien tieteellisten kokeilujen yhteydessä.

1.3.4. Edellä 1.3.2 ja 1.3.3 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa siirtymävaiheen kesto vahvistetaan seuraavien seikkojen perusteella:

a) kyseisen tuotteen on hajottava siten, että siirtymävaiheen päättyessä jäämien määrä maaperässä, ja jos kyseessä on monivuotinen viljelmä, kasvissa on merkityksetön;

b) käsittelyn jälkeen korjattua satoa ei saa myydä siten, että tuotteeseen on liitetty viittaus luonnonmukaiseen tuotantoon.

1.3.5. Luonnonmukaiseen tuotantoon siirtymistä koskevien erityissääntöjen olisi kotieläintuotantoon liittyvän maan osalta oltava seuraavanlaiset:

1.3.5.1. Siirtymävaiheen sääntöjä sovelletaan tuotantoyksikön koko rehunviljelyalaan.

1.3.5.2. Sen estämättä, mitä 1.3.5.1 kohdassa säädetään, siirtymävaiheen kesto voidaan lyhentää yhteen vuoteen sellaisten laidunten ja ulkojaloittelualueiden kohdalla, joilla laidunnetaan muita lajeja kuin kasvinsyöjiä.

1.4. Kasvien alkuperä, kasvien lisäysaineisto mukaan lukien

1.4.1. Kasvien ja kasvituotteiden tuotannossa saa käyttää ainoastaan luonnonmukaisesti tuotettua kasvien lisäysaineistoa. Kasvien lisäysaineiston tuotantoon tarkoitettua kasvia ja tapauksen mukaan emokasvia on tämän saavuttamiseksi pitänyt viljellä tämän asetuksen mukaisesti vähintään yhden sukupolven ajan tai, jos kyseessä ovat monivuotiset kasvit, kahden kasvukauden ajan.

1.4.2. Sellaisen kasvien lisäysaineiston käyttö, jota ei ole saatu luonnonmukaisesta tuotannosta

Kasvien lisäysaineistoa, jota ei ole saatu luonnonmukaisesta tuotannosta, voi käyttää ainoastaan, jos se on saatu tuotantoyksiköstä, joka on siirtymässä luonnonmukaiseen maatalouteen tai käyttö on perusteltua jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen hyväksymää tutkimuskäyttöä, pienimuotoista kenttätutkimusta tai geenivarojen säilyttämistä varten.

1.5. Maaperän hoito ja lannoittaminen

1.5.1. Luonnonmukaisessa kasvintuotannossa on käytettävä maanmuokkaus- ja viljelykäytäntöjä, jotka säilyttävät tai parantavat maaperän orgaanista ainesta, lisäävät maaperän kestävyyttä ja biologista monimuotoisuutta sekä estävät maaperän tiivistymistä ja eroosiota.

1.5.2. Maaperän hedelmällisyyttä ja biologista aktiivisuutta on pidettävä yllä ja parannettava muun muassa palkokasvien ja muun viherlannoituskasvuston monivuotisella viljelykierrolla ja luonnonmukaisesta tuotannosta peräisin olevan mieluiten kompostoidun karjanlannan tai orgaanisen aineksen käytöllä.

1.5.3. Jos kasvien ravintotarpeita ei voida tyydytettyä 1.5.1 ja 1.5.2 kohdassa säädetyillä toimenpiteillä, voidaan käyttää ainoastaan sellaisia lannoitteita ja maanparannusaineita, joiden käyttö luonnonmukaisessa tuotannossa on sallittu 19 artiklan nojalla, ja ainoastaan siinä määrin kuin on tarpeen.

1.5.4. Maatilalla käytettävän neuvoston direktiivissä 91/676/EEC[1] määritellyn karjanlannan kokonaismäärä ei saa ylittää 170:tä kilogrammaa typpeä vuodessa käytettyä maatalousmaan hehtaaria kohden. Tätä enimmäismäärää sovelletaan ainoastaan karjanlannan, kuivatun lannan, siipikarjan dehydratoidun lannan, kompostoidun eläinten kiinteän ulosteen, siipikarjan lanta mukana lukien, kompostoidun karjanlannan ja eläinten nestemäisen ulosteen käyttöön.

1.5.5. Luonnonmukaista tuotantoa harjoittavat tilat voivat tehdä kirjallisia yhteistyösopimuksia luonnonmukaisesta tuotannosta saatavan ylijäämälannan levittämiseksi ainoastaan sellaisten muiden tilojen ja yritysten kanssa, jotka noudattavat luonnonmukaista tuotantoa koskevia sääntöjä. Edellä 1.5.4 kohdassa tarkoitettu enimmäismäärä lasketaan tällaiseen yhteistyöhön osallistuvien kaikkien luonnonmukaista tuotantoa harjoittavien yksiköiden perusteella.

[1] Neuvoston direktiivi 91/676/ETY, annettu 12 päivänä joulukuuta 1991, vesien suojelemisesta maataloudesta peräisin olevien nitraattien aiheuttamalta pilaantumiselta (EYVL L 375, 31.12.1991, s. 1).

1.5.6. Maaperän yleiskunnon ja maaperän tai viljelykasvien ravinnepitoisuuden parantamiseksi voidaan käyttää asianmukaisia mikro-organismivalmisteita.

1.5.7. Kompostoitumisen edistämiseksi voidaan käyttää asianmukaisia kasvipohjaisia valmisteita tai mikro-organismivalmisteita.

1.5.8. Mineraalityppilannoitteiden käyttö on kiellettyä.

1.6. Tuholaisten ja rikkakasvien hallinta

1.6.1. Tuholaisten ja rikkakasvien aiheuttamia vahinkoja on ehkäistävä pääasiassa

– luonnollisten vihollisten avulla,

– lajien, lajikkeiden tai epäyhtenäisten aineistojen valinnalla,

– viljelykierrolla,

– biologisen savudesinfektion kaltaisilla viljelytekniikoilla, ja

– maaperän insolaation ja matalan höyrykäsittelyn kaltaisilla lämpöprosesseilla (enintään 10 cm:n syvyyteen).

1.6.2. Jos kasveja ei voida asianmukaisesti suojella tuholaisilta 1.6.1 kohdassa säädetyillä toimenpiteillä tai jos viljelmät ovat todistettavasti vaarassa, voidaan käyttää ainoastaan sellaisia tuotteita, joiden käyttö luonnonmukaisessa tuotannossa on sallittu 19 artiklan nojalla, ja ainoastaan siinä määrin kuin on tarpeen.

1.6.3. Pyydyksissä ja haihduttimissa, feromonihaihduttimia lukuun ottamatta, käytettävien tuotteiden osalta on estettävä aineiden leviäminen ympäristöön sekä näiden aineiden ja viljelykasvien joutuminen kosketuksiin toistensa kanssa. Pyydykset on kerättävä käytön jälkeen ja hävitettävä turvallisesti.

1.7. Puhdistus- ja desinfiointiaineet

Kasvintuotannossa voi puhdistuksessa ja desinfioinnissa käyttää ainoastaan sellaisia puhdistus- ja desinfiointituotteita, joiden käyttö luonnonmukaisessa tuotannossa on sallittu 19 artiklan nojalla.

2. Tiettyjä kasveja tai kasvituotteita koskevat vaatimukset

2.1. Sienten tuotantoa koskevat säännöt

Sienten tuotannossa voidaan käyttää kasvualustaa, jos se koostuu ainoastaan seuraavista aineksista:

a) karjanlanta ja eläinten ulosteet,

i) jotka joko ovat peräisin luonnonmukaista tuotantoa harjoittavilta tiloilta; tai

ii) joita tarkoitetaan 1.5.3 kohdassa, mutta ainoastaan silloin, kun i alakohdassa tarkoitettua tuotetta ei ole saatavilla, eikä niiden osuus ole yli 25 prosenttia kaikkien kasvualustaan käytettävien ainesten painosta (lukuun ottamatta kateaineita ja lisättyä vettä) ennen kompostointia;

b) muut kuin a alakohdassa tarkoitetut maataloudesta saatavat tuotteet, jotka ovat peräisin luonnonmukaista tuotantoa harjoittavilta tiloilta;

c) turve, jota ei ole käsitelty kemiallisesti;

d) puu, jota ei ole käsitelty kemiallisilla aineilla kaadon jälkeen;

e) liitteessä I tarkoitetut mineraalituotteet, vesi ja maa.

2.2. Luonnonvaraisten kasvien keräämistä koskevat säännöt

Luonnonalueilla, metsissä ja maatalousmaalla luontaisesti kasvavien luonnonvaraisten kasvien ja niiden osien keruuta pidetään luonnonmukaisena tuotantomenetelmänä, jos

a) kyseisiä alueita ei ole keruuta edeltävien vähintään kolmen vuoden aikana käsitelty muilla kuin sellaisilla tuotteilla, joiden käyttö luonnonmukaisessa tuotannossa on sallittu 19 artiklan nojalla;

b) keruu ei vahingoita luonnollisen elinympäristön vakautta eikä lajien pysyvyyttä keruualueella.

II osa: Kotieläintuotantoa koskevat säännöt

Luonnonmukaiseen kotieläintuotantoon sovelletaan 7, 8, 9 ja 11 artiklassa säädettyjen tuotantosääntöjen lisäksi tässä osassa vahvistettuja sääntöjä.

1. Yleiset vaatimukset

1.1. Jos karjankasvatusta harjoittava viljelijä ei hallinnoi maatalousmaata eikä ole tehnyt kirjallista yhteistyösopimusta toisen viljelijän kanssa, kotieläintuotanto, jolla ei ole yhteyttä maahan, on kielletty.

1.2. Siirtyminen luonnonmukaiseen tuotantoon

1.2.1. Siirtymävaihe voi alkaa aikaisintaan silloin kun viljelijä on ilmoittanut toiminnastaan toimivaltaisille viranomaisille ja saattanut maatilansa valvontajärjestelmän alaisuuteen tämän asetuksen mukaisesti.

1.2.2. Eläintuotantotyypin mukaiset siirtymävaiheet esitetään 2 kohdassa.

1.2.3. Siirtymävaiheen aikana tuotettuja eläimiä ja eläintuotteita ei saa pitää kaupan luonnonmukaisina.

1.2.4. Eläimiä ja eläintuotteita voidaan pitää siirtymävaiheen lopussa luonnonmukaisina, jos koko tuotantoyksikkö, mukaan lukien kotieläimet, laitumet ja muu eläinten rehuksi käytettävä maa-ala, siirtyy luonnonmukaiseen tuotantoon samanaikaisesti.

1.3. Eläinten alkuperä

1.3.1. Luonnonmukaisten kotieläinten on oltava luonnonmukaista tuotantoa harjoittavalla tilalla syntyneitä ja kasvatettuja.

1.3.2. Tilalla siirtymävaiheen alkaessa olevat eläimet ja niistä peräisin olevat tuotteet voidaan katsoa luonnonmukaisiksi 2 kohdassa tarkoitetun siirtymävaiheen jälkeen.

1.3.3. Kun kyseessä on luonnonmukaisten eläinten jalostus,

a) lisääntymiseen on käytettävä luonnollisia menetelmiä; keinosiemennys kuitenkin sallitaan;

b) hormonien tai vastaavien aineiden käyttö lisääntymisen säätelemiseksi on kiellettyä, paitsi yksittäisen eläimen eläinlääkinnällisenä hoitomuotona;

c) muita keinotekoisia lisääntymismuotoja, kuten kloonausta ja alkion siirtoa, ei saa käyttää;

d) rotujen valinnan on myös osaltaan estettävä eläinten kärsimystä ja vähennettävä typistystarvetta.

1.3.4. Rotujen tai linjojen valinnassa on otettava huomioon eläinten kyky sopeutua paikallisiin olosuhteisiin ilman että niiden hyvinvointi, elinvoimaisuus ja taudinvastustuskyky heikkenevät. Lisäksi eläinten rodut tai linjat on valittava siten, että vältetään joitakin voimaperäisessä tuotannossa käytettyjä rotuja tai linjoja, joihin liittyy erityisiä sairauksia tai terveysongelmia (esimerkiksi sikaeläinten stressialttius, PSE-syndrooma (PSE-liha), äkillinen kuolema, äkilliset luomiset, keisarinleikkauksia vaativat vaikeat poikimiset jne.). Etusijalle on asetettava alkuperäisrodut ja -linjat.

1.3.5. Kun rodut ovat uhanalaisia kasvatuksesta luopumisen vuoksi komission asetuksen (EY) N:o 1974/2006[2] liitteen IV mukaisesti, tilalle voidaan tuoda jalostustarkoituksessa eläimiä, joita ei ole kasvatettu luonnonmukaisesti, eikä kyseisten rotujen eläinten tällöin tarvitse välttämättä olla poikimattomia.

1.4. Ruokinta

1.4.1. Yleiset ruokintavaatimukset

Ruokintaan sovelletaan seuraavia sääntöjä:

a) kotieläinten rehun on oltava pääasiassa peräisin tilalta, jolla eläimiä pidetään, tai saman alueen muilta luonnonmukaisilta tiloilta;

b) kotieläimiä on ruokittava eläimen ravitsemukselliset tarpeet sen eri kehitysvaiheissa täyttävällä luonnonmukaisella rehulla. Rajoitettu ruokinta ei ole sallittua kotieläintuotannossa;

c) kotieläinten pitäminen sellaisissa olosuhteissa tai sellaisella ruokinnalla, joka saattaa aiheuttaa anemiaa, on kielletty;

d) lihotusmenetelmät on voitava keskeyttää missä tahansa kasvatuksen vaiheessa. Pakkosyöttö on kielletty;

e) kotieläimillä on mehiläisiä lukuun ottamatta oltava jatkuva pääsy laitumelle tai niiden käytössä on jatkuvasti oltava karkearehua;

f) kasvunedistäjien ja synteettisten aminohappojen käyttö on kielletty;

g) vieroittamattomia eläimiä on ruokittava mieluiten emän maidolla tietty vähimmäisaika;

h) kivennäisperäisiä rehuaineita, rehun lisäaineita, eräitä eläinten ruokinnassa käytettyjä tuotteita ja valmistuksen apuaineita saa käyttää ainoastaan, jos niiden käyttö luonnonmukaisessa tuotannossa on sallittu 19 artiklan nojalla.

1.4.2. Laiduntaminen yhteis- ja siirtolaitumilla

1.4.2.1. Luonnonmukaiset eläimet voivat laiduntaa yhteislaitumella edellyttäen, että

a) yhteislaidunta hoidetaan täysin tämän asetuksen mukaisesti;

[2] Komission asetus (EY) N:o 1974/2006, annettu 15 päivänä joulukuuta 2006, Euroopan maaseudun kehittämisen maatalousrahaston (maaseuturahaston) tuesta maaseudun kehittämiseen annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1698/2005 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä (EUVL L 368, 23.12.2006, s. 15).

b) asianomaista maata käyttävät muut kuin luonnonmukaiset eläimet tulevat tuotantojärjestelmästä, joka vastaa jotakin asetuksen (EU) N:o 1305/2013[3] 28 ja 30 artiklassa säädetyistä tuotantojärjestelmistä;

c) luonnonmukaisista eläimistä tämän maan käyttämisen aikana saatuja eläintuotteita ei pidetä luonnonmukaisesta tuotannosta saatuina tuotteina, jollei voida todistaa, että kyseisiä eläimiä on pidetty asianmukaisesti erillään muista kuin luonnonmukaisista eläimistä.

1.4.2.2. Harjoitettaessa vuodenaikojen mukaista siirtymistä laitumelta toiselle eläimet voivat laiduntaa myös muulla kuin luonnonmukaisella maalla, kun ne siirretään jalan laitumelta toiselle. Muuta kuin luonnonmukaista rehua eli heinää ja muita kasveja, joita eläimet laiduntavat, sallitaan syötävän meno- ja tulomatkoilla yhteensä enintään 35 päivän ajan.

1.4.3. Siirtymävaiheen rehu

1.4.3.1. Kun kyseessä on siirtymävaiheessa oleva tila, karjalle syötetystä rehun keskimääräisestä kokonaismäärästä 15 prosenttia saa olla peräisin laiduntamisesta sellaisilla tilan omilla pysyvillä laitumilla, monivuotisilla rehulohkoilla tai valkuaiskasviviljelmillä, jotka on kylvetty ensimmäisenä siirtymävuonna luonnonmukaisen tuotantotavan mukaisesti, taikka niistä saadusta sadosta. Ensimmäisen siirtymävuoden rehua ei saa käyttää luonnonmukaisen jalostetun rehun tuotannossa. Käytettäessä sekä siirtymävaiheen rehuja että ensimmäisen siirtymävuoden lohkojen rehuja näiden rehujen yhteenlaskettu prosenttiosuus ei saa ylittää 1.4.3.2 kohdassa vahvistettuja enimmäisprosenttiosuuksia.

1.4.3.2. Luonnonmukaisilla tiloilla rehuannos voi sisältää keskimäärin enintään 20 prosenttia siirtymävaiheen rehua, joka on saatu toisesta siirtymävuodesta alkaen. Siirtymävaiheessa olevilla tiloilla kyseisen prosenttiosuuden voi nostaa sataan, jos siirtymävaiheen rehu on peräisin asianomaiselta tilalta.

1.4.3.3. Edellä 1.4.3.1 ja 1.4.3.2 kohdassa mainitut luvut lasketaan vuosittain kasviperäisten rehujen sisältämän kuiva-aineen prosenttiosuutena.

1.4.4. Eräiden rehuaineiden ja aineiden käyttö rehuissa

Luonnonmukaisen rehun jalostuksessa ja luonnonmukaisten eläinten ruokinnassa saa käyttää ainoastaan luonnonmukaisia eläinperäisiä rehuaineita sekä sellaisia rehuaineita ja rehun lisäaineita, joiden käyttö luonnonmukaisessa tuotannossa on sallittu 19 artiklan nojalla.

1.5. Terveydenhuolto

1.5.1. Tautien ennaltaehkäisy

1.5.1.1. Tautien ennaltaehkäisyn perustana ovat rotujen ja kantojen valinta, kotieläinten hoitokäytännöt, laadukas rehu, eläinten liikunta, asianmukainen eläintiheys sekä tarkoituksenmukaisessa hygieenisessä kunnossa pidettävät riittävät ja asianmukaiset eläinsuojat.

1.5.1.2. Immunologisten eläinlääkkeiden käyttö on sallittua.

[3] Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1305/2013, annettu 17 päivänä joulukuuta 2013, Euroopan maaseudun kehittämisen maatalousrahaston (maaseuturahasto) tuesta maaseudun kehittämiseen ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1698/2005 kumoamisesta (EUVL L 347, 20.12.2013, s. 487).

1.5.1.3. Kemiallisesti syntetisoitujen allopaattisten eläinlääkkeiden tai antibioottien käyttö ennaltaehkäisevään hoitoon on kielletty.

1.5.1.4. Kasvun tai tuotannon edistämiseen tarkoitettujen aineiden (myös antibioottien, kokkidiostaattien ja muiden kasvun edistämiseen tarkoitettujen keinotekoisten valmisteiden), hormonien tai vastaavien aineiden käyttö lisääntymisen säätelemiseksi (esim. kiima-aikojen käynnistäminen tai samanaikaistaminen) tai muihin tarkoituksiin on kielletty.

1.5.1.5. Jos eläimet hankitaan muuta kuin luonnonmukaista tuotantoa harjoittavista yksiköistä, paikallisista olosuhteista riippuen on sovellettava seulontakokeiden tai karanteeniaikojen kaltaisia erityistoimenpiteitä.

1.5.1.6. Eläinsuojien ja eläinten pidossa käytettävien laitteiden puhdistuksessa ja desinfioinnissa voi käyttää ainoastaan sellaisia puhdistus- ja desinfiointituotteita, joiden käyttö luonnonmukaisessa tuotannossa on sallittu 19 artiklan nojalla.

1.5.1.7. Eläinsuojat, karsinat, laitteet ja välineet on puhdistettava ja desinfioitava asianmukaisesti ristitartuntojen ja tauteja kantavien organismien muodostumisen ehkäisemiseksi. Ulosteet, virtsa ja tähteeksi jäänyt tai haaskaantunut rehu on poistettava riittävän usein hajujen muodostumisen ja hyönteisten tai jyrsijöiden houkuttamisen välttämiseksi. Rotanmyrkkyjä (joita saa käyttää ainoastaan pyydyksissä) ja tuotteita, joiden käyttö luonnonmukaisessa tuotannossa on sallittu 19 artiklan nojalla, voidaan käyttää hyönteisten ja muiden tuholaisten poistamisessa eläinsuojista ja muista eläinten pidossa käytettävistä rakennelmista.

1.5.2. Eläinlääkinnällinen hoito

1.5.2.1. Jos eläimet sairastuvat tai loukkaantuvat eläinten terveyden varmistamiseksi toteutetuista ennaltaehkäisevistä toimenpiteistä huolimatta, ne on hoidettava viipymättä.

1.5.2.2. Tautien hoitoon on ryhdyttävä välittömästi eläimen kärsimyksen estämiseksi; kemiallisesti syntetisoituja allopaattisia eläinlääkkeitä, myös antibiootteja, voidaan käyttää tarvittaessa ja tiukoin edellytyksin eläinlääkärin vastuulla, jos fytoterapeuttisten, homeopaattisten ja muiden tuotteiden käyttö ei tule kyseeseen. Erityisesti on määriteltävä rajoituksia hoitokertojen ja varoaikojen osalta.

1.5.2.3. Kemiallisesti syntetisoitujen allopaattisten eläinlääkkeiden, antibiootit mukaan lukien, sijasta on mieluummin käytettävä kivennäisperäisiä rehuaineita ja ravitsemuksellisia lisäaineita, joiden käyttö luonnonmukaisessa tuotannossa on sallittu 19 artiklan nojalla, sekä fytoterapeuttisia ja homeopaattisia tuotteita edellyttäen, että niillä on todellista terapeuttista vaikutusta kyseisen eläinlajin kohdalla ja hoitoa vaativan tilan kannalta.

1.5.2.4. Lukuun ottamatta rokotteita, loiskäsittelyjä ja pakollisia taudinhävittämisohjelmia, kun eläimelle tai kasvatuserälle annetaan yli kolme kemiallisesti syntetisoitujen allopaattisten eläinlääkkeiden, antibiootit mukaan lukien, avulla suoritettavaa hoitokertaa 12 kuukaudessa tai useampi kuin yksi hoitokerta, jos eläimen tuotantoelinkaari on alle vuoden mittainen, kyseisiä eläimiä tai niistä peräisin olevia tuotteita ei saa myydä luonnonmukaisina tuotteina, ja eläimiin on sovellettava 1.2 ja 2 kohdassa määriteltyjä siirtymävaiheita.

1.5.2.5. Eläimelle normaaleissa käyttöolosuhteissa allopaattisen eläinlääkkeen avulla suoritetun viimeisen hoitokerran jälkeen noudatettava varoaika ennen kuin kyseisestä

eläimestä voidaan valmistaa luonnonmukaisesti tuotettuja elintarvikkeita on kaksinkertainen direktiivin 2001/82/EY 11 artiklassa tarkoitettuun varoaikaan nähden tai, jos varoaikaa ei ole asetettu, 48 tuntia.

1.5.2.6. Unionin lainsäädännön nojalla määrätyt hoidot ihmisten ja eläinten terveyden suojelemiseksi ovat sallittuja.

1.6. Eläinsuojia koskevat edellytykset ja kotieläintuotannon käytännöt

1.6.1. Rakennuksen eristyksen, lämmityksen ja ilmanvaihdon avulla on varmistettava, että ilmankierto, pölytaso, lämpötila, suhteellinen ilmankosteus ja kaasupitoisuus pysyvät tasoilla, jotka varmistavat eläinten hyvinvoinnin. Rakennuksessa on oltava runsaasti luonnollista ilmanvaihtoa ja valoa.

1.6.2. Eläimille ei vaadita eläinsuojia alueilla, joilla on sopivat ilmasto-olot eläinten ulkokasvatukseen. Kotieläimillä on oltava sääolojen ja maanpinnan tilan salliessa jatkuva pääsy ulkojaloittelualueelle, mieluiten laitumelle, paitsi jos unionin lainsäädännön perusteella määrätään ihmisten ja eläinten terveyden suojeluun liittyviä rajoituksia ja velvoitteita. Eläimillä on oltava epäsuotuisien sääolojen vallitessa pääsy suojiin tai varjoon.

1.6.3. Rakennusten eläintiheydessä on otettava huomioon eläinten mukavuus, hyvinvointi ja erityistarpeet, jotka ovat riippuvaisia erityisesti eläinten lajista, rodusta ja iästä. Eläintiheyttä määriteltäessä on otettava huomioon myös eläinten käyttäytymistarpeet, jotka riippuvat erityisesti kasvatuserän koosta ja eläinten sukupuolesta. Eläintiheydellä turvataan eläinten hyvinvointi varaamalla niiden käyttöön riittävästi tilaa seisoa luonnollisessa asennossa, liikkua, asettua helposti makuulle, kääntyä ympäri, ruokota itseään, asettua kaikkiin luonnollisiin asentoihin ja tehdä kaikkia luonnollisia liikkeitä, kuten venyttely ja siipien räpyttely.

1.6.4. Eri eläinlajien ja -luokkien eläinsuojien sisä- ja ulkotilojen vähimmäispinta-alojen ja muiden ominaisuuksien on oltava 2.1.4, 2.2.4, 2.3.4 ja 2.4.5 kohdassa esitettyjen mukaiset.

1.6.5. Ulkojaloittelualueet voivat olla osittain katettuja. Katoksia ei pidetä ulkojaloittelualueina.

1.6.6. Eläintiheys ei saa ylittää 170:tä kilogrammaa orgaanista typpeä vuodessa maatalousmaan hehtaaria kohden.

1.6.7. Toimivaltaisen viranomaisen on 1.6.6 kohdassa tarkoitetun asianmukaisen eläintiheyden määrittämiseksi vahvistettava 1.6.6 kohdassa tarkoitettua enimmäismäärää vastaavat eläinyksiköt kussakin eläintuotantokohtaisessa erityisvaatimuksessa vahvistettujen lukujen perusteella.

1.7. Eläinten hyvinvointi

1.7.1. Kaikilla eläinten pitoon osallistuvilla henkilöillä on oltava riittävät perustiedot ja -taidot eläinten terveydestä ja hyvinvointitarpeista.

1.7.2. Kotieläintuotannon käytäntöjen – eläintiheys ja eläinsuojat mukaan lukien – on oltava sellaiset, että eläinten kehitykselliset, fysiologiset ja etologiset tarpeet tulevat huomioon otetuiksi.

1.7.3. Kotieläimillä on oltava sääolojen ja maanpinnan tilan salliessa jatkuva pääsy ulkojaloittelualueelle, mieluiten laitumelle, paitsi jos unionin lainsäädännön

perusteella määrätään ihmisten ja eläinten terveyden suojeluun liittyviä rajoituksia ja velvoitteita.

1.7.4. Kotieläinten lukumäärän on oltava rajattu ylilaiduntamisen, maaperän kulumisen ja eroosion sekä eläinten tai lannan levittämisen aiheuttaman saastumisen minimoimiseksi.

1.7.5. Sovellettaessa 8 artiklan 5 kohtaa ja tämän osan 1.4.2.2 kohtaa luonnonmukaiset kotieläimet on pidettävä erossa muista kotieläimistä.

1.7.6. Kotieläinten pitäminen kytkettynä tai eristyksissä on kiellettyä; yksittäistä eläintä voidaan kuitenkin pitää kytkettynä tai eristyksissä rajoitetun ajan ja siltä osin kuin se on perusteltua eläinlääkinnällisistä syistä. Toimivaltaiset viranomaiset voivat antaa luvan pitää nautakarjaa mikrotiloilla kytkettynä, jos karjaa ei ole mahdollista pitää sen käyttäytymistarpeiden kannalta sopivissa ryhmissä edellyttäen, että se pääsee laitumelle laidunkaudella ja sillä on vähintään kahdesti viikossa pääsy ulkojaloittelualueille, jos laiduntaminen ei ole mahdollista.

1.7.7. Kotieläinten kuljetuksen keston on oltava mahdollisimman lyhyt.

1.7.8. Eläimille ei saa aiheuttaa tarpeetonta kärsimystä niiden koko elinaikana, mihin luetaan myös teurastushetki.

1.7.9. Eläinten typistäminen on kielletty.

1.7.10. Eläimille on aiheutettava mahdollisimman vähän kärsimystä käyttämällä asianmukaista anestesiaa ja/tai kivunlievitystä ja huolehtimalla, että pätevä henkilöstö toteuttaa toimet eläimen kannalta soveltuvimmassa iässä.

1.7.11. Tuotteiden laadun ja perinteisten tuotantomenetelmien säilyttämiseksi sallitaan fyysinen kastraatio, mutta ainoastaan käyttämällä asianmukaista anestesiaa tai kivunlievitystä ja huolehtimalla, että toimet toteuttaa pätevä henkilöstö eläimen kannalta soveltuvimmassa iässä.

1.7.12. Eläinten lastaaminen ja purkaminen on tehtävä pakottamatta eläimiä sähköisin apuvälinein. Rauhoittavien allopaattisten lääkkeiden käyttö ennen kuljetusta tai sen aikana on kielletty.

2. Tiettyjä kotieläinlajeja koskevat vaatimukset

2.1. Nauta-, lammas- ja vuohieläinten tuotanto

2.1.1. Siirtyminen luonnonmukaiseen tuotantoon

Jotta nauta-, lammas- ja vuohieläinten sekä niistä saatavien tuotteiden voidaan katsoa olevan luonnonmukaisia, tässä asetuksessa säädettyjä tuotantosääntöjä on pitänyt noudattaa

a) lihantuotantoon käytettävien nautaeläinten osalta vähintään 12 kuukauden ajan ja joka tapauksessa vähintään kolmen neljäsosan ajan niiden eliniästä;

b) lammas- ja vuohieläinten sekä maidontuotantoon käytettävien eläinten osalta vähintään 6 kuukauden ajan.

2.1.2. Ruokinta

Ruokintaan sovelletaan seuraavia sääntöjä:

a) Nauta-, lammas- ja vuohieläinten on päästävä laitumelle aina, kun olosuhteet sen sallivat;

b) sen estämättä, mitä a alakohdassa säädetään, yli vuoden ikäisten urospuolisten nautaeläinten on päästävä laitumelle tai ulkojaloittelualueelle;

c) jos nauta-, lammas- ja vuohieläimet pääsevät laitumelle laidunkaudella ja talvella käytössä olevat kasvatustilat mahdollistavat eläinten vapaan liikkumisen, voidaan ulkojaloittelualueiden vaatimuksesta luopua talvikuukausien osalta;

d) edellä 1.4.2.2 kohdassa tarkoitettua vuodenaikojen mukaista eläinten vuotuista laiduntamisjaksoa lukuun ottamatta eläinten rehusta vähintään 90 prosenttia on oltava peräisin omalta tilalta, tai jos tämä ei ole mahdollista, oltava tuotettu yhteistyössä muiden saman alueen luonnonmukaisten tilojen kanssa;

e) nauta-, lammas- ja vuohieläimillä kasvatusmenetelmien on perustuttava laiduntamisen mahdollisimman laajaan hyödyntämiseen vuoden eri aikoina käytössä olevien laiduntamismahdollisuuksien mukaan. Nauta-, lammas- ja vuohieläinten päivittäisannoksen sisältämästä kuiva-aineesta vähintään 60 prosenttia on oltava karkearehua tuore-, kuiva- tai säilörehuna. Maidon tuottamiseksi pidettävien eläimien osalta määrä voidaan vähentää 50 prosenttiin lypsykauden alussa enintään kolmen kuukauden ajaksi;

f) vieroittamattomia nautaeläimiä, lammas- ja vuohieläimiä on ruokittava mieluiten emän maidolla vähintään 3 kuukauden ajan, kun kyseessä ovat nautaeläimet, ja vähintään 45 päivän ajan, kun kyseessä ovat lammas- ja vuohieläimet.

2.1.3. Eläinsuojia koskevat erityisedellytykset

Eläinsuojiin sovelletaan seuraavia sääntöjä:

a) nauta-, lammas- ja vuohieläinten eläinsuojien lattioiden on oltava sileitä muttei liukkaita. Vähintään puolet 2.1.4 kohdassa vahvistetusta sisätilojen pinta-alasta, joka täsmennetään nauta-, lammas- ja vuohieläinten vähimmäislattiapinta-alaa koskevassa taulukossa, on oltava rakenteeltaan kiinteä eli se ei saa olla rako- tai ritiläpohjainen;

b) eläinsuojissa on oltava mukava, puhdas ja kuiva makuu-/lepoalue, joka on kooltaan riittävän suuri ja rakenteeltaan kiinteä, ei rakopohjainen. Lepoalueella on oltava tilava ja kuiva makuupaikka, joka on kuivitettu. Kuivikkeen on oltava olkea tai muuta soveltuvaa luonnonmateriaalia. Kuivikkeiden parantamiseksi ja niiden lisänä voidaan käyttää kaikkia kivennäisvalmisteita, joiden käyttö luonnonmukaisessa tuotannossa lannoitteena tai maanparannusaineena on sallittu 19 artiklan nojalla;

c) sen estämättä, mitä neuvoston direktiivin 2008/119/EC[4] 3 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdassa ja toisessa alakohdassa säädetään, vasikoiden kasvattaminen yksittäiskarsinoissa on kiellettyä sen jälkeen, kun ne ovat yhden viikon ikäisiä, mutta yksittäistä eläintä voidaan kuitenkin pitää yksittäiskarsinassa rajoitetun ajan ja siltä osin kuin se on perusteltua eläinlääkintään liittyvistä syistä.

2.1.4. Eläintiheys

[4] Neuvoston direktiivi 2008/119/EY, annettu 18 päivänä joulukuuta 2008, vasikoiden suojelun vähimmäisvaatimuksista (EUVL L 10, 15.1.2009, s. 7).

Nauta-, lammas- ja vuohieläinten enimmäismäärät hehtaaria kohden ovat seuraavat:

Luokka tai laji	**Eläinten enimmäismäärä hehtaaria kohden, joka vastaa 170:tä kilogrammaa typpeä vuodessa hehtaaria kohden**
Lihavasikat	5
Muut alle vuoden ikäiset nautaeläimet	5
Urospuoliset nautaeläimet, vähintään 1-vuotiaat mutta alle 2-vuotiaat	3,3
Naaraspuoliset nautaeläimet, vähintään 1-vuotiaat mutta alle 2-vuotiaat	3,3
Urospuoliset nautaeläimet, vähintään 2-vuotiaat	2
Siitoshiehot	2,5
Lihahiehot	2,5
Lypsylehmät	2
Poistolehmät	2
Muut lehmät	2,5
Vuohet	13,3
Uuhet	13,3

Nauta-, lammas- ja vuohieläinten eläinsuojien sisä- ja ulkotilojen vähimmäispinta-alat ja muut ominaisuudet ovat seuraavat:

	Sisätilat (eläinten käytettävissä varsinaisesti oleva tila)		Ulkotilat (jaloittelualue laidunta lukuun ottamatta)
	Vähimmäiselopaino (kg)	m^2/eläin	m^2/eläin
Nautaeläimet, siitokseen ja lihotukseen	enintään 100	1,5	1,1
	enintään 200	2,5	1,9
	enintään 350	4,0	3
	yli 350	5 ja vähintään 1 m^2/100 kg	3,7 ja vähintään 0,75 m^2/100 kg
Lypsylehmät		6	4,5
Sonnit, siitokseen		10	30
Lammas- ja vuohieläimet		1,5 lammasta/vuohta	2,5

		kohden	
		0,35 karitsaa/kiliä kohden	2,5; 0,5 karitsaa/kiliä kohden

2.2. Hevoseläinten tuotanto

2.2.1. Siirtyminen luonnonmukaiseen tuotantoon

Jotta hevoseläinten ja niistä saatavien tuotteiden voidaan katsoa olevan luonnonmukaisia, tässä asetuksessa säädettyjä tuotantosääntöjä on pitänyt noudattaa

a) lihantuotantoon käytettävien hevoseläinten osalta vähintään 12 kuukauden ajan ja joka tapauksessa vähintään kolmen neljäsosan ajan niiden eliniästä;

b) 6 viikon ajan maidontuotantoon käytettävien eläinten osalta.

2.2.2. Ruokinta

Ruokintaan sovelletaan seuraavia sääntöjä:

a) hevoseläinten on päästävä laitumelle aina, kun olosuhteet sen sallivat;

b) jos hevoseläimet pääsevät laitumelle laidunkaudella ja talvella käytössä olevat kasvatustilat mahdollistavat eläinten vapaan liikkumisen, voidaan ulkojaloittelualueiden vaatimuksesta luopua talvikuukausien osalta;

c) edellä 1.4.2.2 kohdassa tarkoitettua vuodenaikojen mukaista eläinten vuotuista laiduntamisjaksoa lukuun ottamatta eläinten rehusta vähintään 90 prosenttia on oltava peräisin omalta tilalta, tai jos tämä ei ole mahdollista, oltava tuotettu yhteistyössä muiden saman alueen luonnonmukaisten tilojen kanssa;

d) hevoseläinten kasvatusmenetelmien on perustuttava laiduntamisen mahdollisimman laajaan hyödyntämiseen vuoden eri aikoina käytössä olevien laiduntamismahdollisuuksien mukaan. Hevoseläinten päivittäisannoksen sisältämästä kuiva-aineesta vähintään 60 prosenttia on oltava karkearehua tuore-, kuiva- tai säilörehuna;

e) vieroittamattomia hevoseläimiä on ruokittava mieluiten emän maidolla vähintään 3 kuukauden ajan.

2.2.3. Eläinsuojia koskevat erityisedellytykset

Eläinsuojiin sovelletaan seuraavia sääntöjä:

a) hevoseläinten eläinsuojien lattioiden on oltava sileitä muttei liukkaita. Vähintään puolet 2.2.4 kohdassa vahvistetusta sisätilojen pinta-alasta, joka täsmennetään hevoseläinten vähimmäislattiapinta-alaa koskevassa taulukossa, on oltava rakenteeltaan kiinteä eli se ei saa olla rako- tai ritiläpohjainen;

b) eläinsuojissa on oltava mukava, puhdas ja kuiva makuu-/lepoalue, joka on kooltaan riittävän suuri ja rakenteeltaan kiinteä, ei rakopohjainen. Lepoalueella on oltava tilava ja kuiva makuupaikka, joka on kuivitettu. Kuivikkeen on oltava olkea tai muuta soveltuvaa luonnonmateriaalia. Kuivikkeiden parantamiseksi ja niiden lisänä voidaan käyttää kaikkia kivennäisvalmisteita, joiden käyttö luonnonmukaisessa tuotannossa lannoitteena tai maanparannusaineena on sallittu 19 artiklan nojalla.

2.2.4. Eläintiheys

Hevoseläinten enimmäismäärät hehtaaria kohden ovat seuraavat:

Luokka tai laji	**Eläinten enimmäismäärä hehtaaria kohden, joka vastaa 170:tä kilogrammaa typpeä vuodessa hehtaaria kohden**
Hevoseläimet, yli 6 kuukauden ikäiset	2

Hevoseläinten eläinsuojien sisä- ja ulkotilojen vähimmäispinta-alat ja muut ominaisuudet ovat seuraavat:

	Sisätilat (eläinten käytettävissä varsinaisesti oleva tila)		Ulkotilat (jaloittelualue laidunta lukuun ottamatta)
	Vähimmäiselopaino (kg)	m^2/eläin	m^2/eläin
Hevoseläimet, siitokseen ja lihotukseen	enintään 100	1,5	1,1
	enintään 200	2,5	1,9
	enintään 350	4,0	3
	yli 350	5 ja vähintään 1 m^2/100 kg	3,7 ja vähintään 0,75 m^2/100 kg

2.3. Sikaeläinten tuotanto

2.3.1. Siirtyminen luonnonmukaiseen tuotantoon

Jotta sikaeläinten ja niistä saatavien tuotteiden voidaan katsoa olevan luonnonmukaisia, tässä asetuksessa säädettyjä tuotantosääntöjä on pitänyt noudattaa vähintään 6 kuukauden ajan.

2.3.2. Ruokinta

Ruokintaan sovelletaan seuraavia sääntöjä:

a) vähintään 60 prosenttia rehusta on oltava peräisin omalta tilalta, tai jos tämä ei ole mahdollista, oltava tuotettu samalla alueella yhteistyössä muiden luonnonmukaisten tilojen tai rehualan toimijoiden kanssa;

b) vieroittamattomia sikaeläimiä on ruokittava mieluiten emän maidolla vähintään 40 päivänä ajan;

c) sikaeläinten päivittäisiin rehuannoksiin on lisättävä karkearehua tuore-, kuiva- tai säilörehuna.

2.3.3. Eläinsuojia koskevat erityisedellytykset

Eläinsuojiin sovelletaan seuraavia sääntöjä:

a) sikaeläinten eläinsuojien lattioiden on oltava sileitä muttei liukkaita. vähintään puolet 2.3.4 kohdassa vahvistetusta sisätilojen pinta-alasta, joka täsmennetään sikaeläinten vähimmäislattiapinta-alaa koskevassa taulukossa, on oltava rakenteeltaan kiinteä eli se ei saa olla rako- tai ritiläpohjainen;

b) sikaeläinten eläinsuojissa on oltava mukava, puhdas ja kuiva makuu-/lepoalue, joka on kooltaan riittävän suuri ja rakenteeltaan kiinteä, ei rakopohjainen. Lepoalueella on oltava tilava ja kuiva makuupaikka, joka on kuivitettu. Kuivikkeen on oltava olkea tai muuta soveltuvaa luonnonmateriaalia. Kuivikkeiden parantamiseksi ja niiden lisänä voidaan käyttää kaikkia kivennäisvalmisteita, joiden käyttö luonnonmukaisessa tuotannossa lannoitteena tai maanparannusaineena on sallittu 19 artiklan nojalla;

c) emakot on pidettävä ryhmissä, lukuun ottamatta tiineysajan loppuvaihetta ja imetysvaihetta;

d) porsaita ei saa pitää päällekkäin olevissa karsinoissa tai häkeissä;

e) sikaeläinten on voitava ulostaa ja tonkia jaloittelualueilla. Tonkimisen mahdollistamiseksi voidaan käyttää erilaisia alustoja.

2.3.4. Eläintiheys

Sikaeläinten enimmäismäärät hehtaaria kohden ovat seuraavat:

Luokka tai laji	**Eläinten enimmäismäärä hehtaaria kohden, joka vastaa 170:tä kilogrammaa typpeä vuodessa hehtaaria kohden**
Porsaat	74
Siitosemakot	6,5
Sikaeläimet, lihotukseen	14
Muut sikaeläimet	14

Sikaeläinten eläinsuojien sisä- ja ulkotilojen vähimmäispinta-alat ja muut ominaisuudet ovat seuraavat:

	Sisätilat (eläinten käytettävissä varsinaisesti oleva tila)		Ulkotilat (jaloittelualue laidunta lukuun ottamatta)
	Vähimmäiselopaino (kg)	m^2/eläin	m^2/eläin
Porsineet emakot enintään 40 vuorokauden ikäisine porsaineen		7,5 emakkoa kohden	2,5
Sikaeläimet, lihotukseen	enintään 50	0,8	0,6
	enintään 85	1,1	0,8
	enintään 110	1,3	1
Porsaat	yli 40 vuorokauden ikäiset, enintään 30 kg	0,6	0,4

Sikaeläimet, jalostukseen		2,5 naarasta kohden	1,9
		6 urosta kohden Jos karsinoita käytetään tavanomaisessa astutuksessa: 10 m^2 karjua kohden	8,0

2.4. Siipikarjan tuotanto

2.4.1. Siirtyminen luonnonmukaiseen tuotantoon

Jotta siipikarjan ja niistä saatavien tuotteiden voidaan katsoa olevan luonnonmukaisia, tässä asetuksessa säädettyjä tuotantosääntöjä on pitänyt noudattaa

a) lihantuotantoon käytettävän siipikarjan, joka on tuotu tilalle alle kolmen vuorokauden ikäisenä, osalta vähintään 10 viikon ajan;

b) munantuotantoon käytettävän siipikarjan osalta vähintään 6 viikon ajan.

2.4.2. Siipikarjan alkuperä

Siipikarjaa on joko kasvatettava siihen asti, kun se saavuttaa vähimmäisiän, tai on käytettävä toimivaltaisen viranomaisen määrittelemiä hitaasti kasvavia siipikarjalinjoja. Jollei toimija käytä hitaasti kasvavia siipikarjalinjoja, vähimmäisteurastusiät ovat seuraavat:

a) 81 vuorokautta kananpojilla;

b) 150 vuorokautta salvukukoilla;

c) 49 vuorokautta Pekingin ankoilla;

d) 70 vuorokautta myskisorsanaarailla;

e) 84 vuorokautta myskisorsauroksilla;

f) 92 vuorokautta sinisorsilla;

g) 94 vuorokautta helmikanoilla;

h) 140 vuorokautta uroskalkkunoilla ja paistiksi kasvatettavilla hanhilla; ja

i) 100 vuorokautta naaraskalkkunoilla.

2.4.3. Ruokinta

Ruokintaan sovelletaan seuraavia sääntöjä:

a) vähintään 60 prosenttia rehusta on oltava peräisin omalta tilalta, tai jos tämä ei ole mahdollista, oltava tuotettu samalla alueella yhteistyössä muiden luonnonmukaisten tilojen tai rehualan toimijoiden kanssa;

b) päivittäisiin rehuannoksiin on lisättävä karkearehua tuore-, kuiva- tai säilörehuna.

2.4.4. Eläinsuojia koskevat erityisedellytykset

Eläinsuojiin sovelletaan seuraavia sääntöjä:

a) siipikarjaa ei saa pitää häkeissä;

b) vesilinnuilla on oltava pääsy puroon, lammikkoon, järveen tai altaaseen aina, kun sää- ja hygieniaolosuhteet sen sallivat, jotta voidaan ottaa huomioon niiden lajikohtaiset tarpeet ja hyvinvointia koskevat vaatimukset; jos sääolosuhteet eivät tätä salli, niillä on oltava pääsy veteen, johon ne voivat upottaa päänsä höyhenpeitteen puhdistamiseksi;

c) siipikarjan on päästävä ulkojaloittelualueelle vähintään yhden kolmasosan ajan elinajastaan. Siipikarjan ulkojaloittelualueiden on oltava pääosin kasvuston peitossa, niissä on oltava suojaavat tilat ja linnuilla on oltava vaivaton pääsy riittävälle määrälle juottopaikkoja;

d) jos siipikarja pidetään sisätiloissa unionin lainsäädännön perusteella asetettujen rajoitusten tai velvoitteiden vuoksi, sen saatavilla on oltava pysyvästi riittävä määrä karkearehua ja soveltuvia materiaaleja siipikarjan etologisten tarpeiden tyydyttämiseksi;

e) kaikkien siipikarjarakennusten on täytettävä seuraavat vaatimukset:

   i) vähintään 1/3 lattiapinta-alasta on oltava rakenteeltaan kiinteä eli ei rako- tai ritiläpohjainen, ja sen on oltava peitetty olkien, puulastujen, hiekan tai turpeen kaltaisella kuivikkeella;

   ii) muniville kanoille tarkoitetuissa siipikarjarakennuksissa riittävän suurta osaa kanojen käytössä olevasta lattiapinta-alasta on voitava käyttää lintujen ulosteiden keräämiseen;

   iii) siipikarjalla on oltava orsia, jotka vastaavat mitoiltaan ja lukumäärältään kasvatuserän suuruutta ja lintujen kokoa, kuten säädetään siipikarjan tuotannossa käytettävien eläinsuojien sisä- ja ulkotilojen vähimmäispinta-aloja ja muita ominaisuuksia koskevassa 2.4.5 kohdassa esitetyssä taulukossa;

   iv) eläinsuojan ulkorajalla – mahdollinen katos mukaan lukien – on oltava siipikarjan kokoon nähden soveltuvat ulosmeno- ja sisääntuloluukut, joiden yhteenlaskettu pituus on vähintään neljä metriä siipikarjarakennuksen sataa pinta-alaneliömetriä kohden. Jos rakennuksessa on katos, rakennuksen ja katoksen välisten luukkujen yhteenlasketun pituuden on oltava kaksi metriä rakennuksen sataa pinta-alaneliömetriä kohden. Katokseen on oltava ympärivuorokautinen pääsy;

   v) siipikarjarakennukset on rakennettava siten, että kaikki linnut pääsevät helposti ulkojaloittelualueelle, eli rakennuksen jokaisesta kohdasta saa olla lähimpään ulkoseinässä sijaitsevaan luukkuun matkaa enintään 15 metriä;

   vi) monikerroksisessa järjestelmässä saa olla pohjakerros mukaan lukien käyttöpinta-alaa enintään kolmessa kerroksessa. Tasojen tai väliparvien, kuten pesimisalueiden, välinen korkeusero saa olla enintään yksi metri. Ylemmillä tasoilla lanta on pystyttävä poistamaan automatisoidulla järjestelmällä;

f) päivänvaloa voidaan täydentää keinovalaistuksella enintään 16 tunnin pituisen valoisan ajan varmistamiseksi päivittäin siten, että yön yhtäjaksoinen lepoaika, jolloin ei käytetä keinovalaistusta, on vähintään kahdeksan tuntia;

g) rakennukset on tyhjennettävä jokaisen kasvatetun siipikarjaerän jälkeen. Tänä aikana rakennus laitteineen on puhdistettava ja desinfioitava. Lisäksi ulkotarhat on kasvuston takaisinkasvun mahdollistamiseksi pidettävä tyhjillään kunkin kasvatetun siipikarjaerän jälkeen tietyn, jäsenvaltion vahvistaman ajanjakson ajan. Näitä vaatimuksia ei sovelleta, kun siipikarjaa ei kasvateta erissä, sitä ei pidetä ulkotarhassa ja se voi liikkua vapaasti koko päivän ajan.

2.4.5. Eläintiheys

Eläinten enimmäismäärät hehtaaria kohden ovat seuraavat:

Luokka tai laji	**Eläinten enimmäismäärä hehtaaria kohden, joka vastaa 170:tä kilogrammaa typpeä vuodessa hehtaaria kohden**
Broilerit	580
Munivat kanat	230

Gallus gallus -lajin lintujen eläinsuojien sisä- ja ulkotilojen vähimmäispinta-alat ja muut ominaisuudet ovat seuraavat:

	Siitoslinnut/ vanhempais-polven linnut	***Poikaskanta***		***Teuraslinnut***		***Salvukukot***	***Munijakanat***
Ikä	Siitoslinnut	Kananuorikot 0-8 viikkoa	Kananuorikot, 9-18 viikkoa	Alkukasvatus 0-21 päivää	Loppukasvatus 22–81 päivää	22-150 päivää	Munivat kanat, 19 viikosta alkaen
Eläintiheys sisätiloissa (lintua käyttöpinnan neliömetriä kohden) kiinteissä ja liikuteltavissa rakennuksissa	6 lintua	24 lintua siten, että elopaino on enintään 21 kg/m^2	15 lintua siten, että elopaino on enintään 21 kg/m^2	20 lintua siten, että elopaino on enintään 21 kg/m^2	10 lintua siten, että elopaino on enintään 21 kg/m^2	10 lintua siten, että elopaino on enintään 21 kg/m^2	6 lintua
Orsitila (cm)							18
Monikerroksisten järjestelmien lisärajat lattiapinta-alan neliömetriä kohden (mukaan lukien katos, jos ympärivuorokautinen pääsy)	9 lintua	32 lintua katosalue pois luettuna	22 lintua	Ei yleensä sovelleta			9 lintua
Parven kokorajoitus	3 000, urokset mukana lukien	10 000*	3 300	10 000*	4 800	2 500	3 000
Eläintiheys	4	1	4	1	4	4	4

ulkotarhassa (m^2/lintu), edellyttäen, että 170 kg typpeä hehtaaria kohti vuodessa ei ylity							

* voidaan jakaa 3 x 3 000 linnun tai 2 x 4 800 linnun eriin

Muiden kuin *Gallus gallus* -lajin lintujen eläinsuojien sisä- ja ulkotilojen vähimmäispinta-alat ja muut ominaisuudet ovat seuraavat:

	Kalkkunat		***Hanhet***	***Ankat***				***Helmikanat***
Tyyppi	Uros	Naaras	Kaikki	Pekingin ankka	Myskisorsauros	Myskisorsanaaras	Sinisorsa	Kaikki
Eläintiheys sisätiloissa (lintua käyttöpinnan neliömetriä kohden) kiinteissä ja liikuteltavissa rakennuksissa	10 siten, että elopaino on enintään 21 kg/m^2	10 siten, että elopaino on enintään 21 kg/m^2	10 siten, että elopaino on enintään 21 kg/m^2	10 siten, että elopaino on enintään 21 kg/m^2	10 siten, että elopaino on enintään 21 kg/m^2	10 siten, että elopaino on enintään 21 kg/m^2	10 siten, että elopaino on enintään 21 kg/m^2	10 siten, että elopaino on enintään 21 kg/m^2
Orsitila (cm)	40	40	Ei yleensä sovelleta	Ei yleensä sovelleta	40	40	Ei yleensä sovelleta	20
Parven kokorajoitus	2 500	2 500	2 500	4 000 naarasta 3 200 urosta	3 200	4 000	3 200	5 200
Eläintiheys ulkotarhassa (m^2/lintu), edellyttäen, että 170 kg typpeä hehtaaria kohti vuodessa ei ylity	10	10	15	4,5	4,5	4,5	4,5	4

2.4.6. Pääsy ulkojaloittelualueille

Ulkojaloittelualueille pääsyyn sovelletaan seuraavia sääntöjä:

a) siipikarjan on päästävä ulkojaloittelualueelle vähintään yhden kolmasosan ajan elinajastaan. Sillä on oltava päiväsaikaan jatkuva pääsy ulkojaloittelualueelle niin nuorena kuin käytännössä on mahdollista fysiologisten ja fyysisten olosuhteiden sen salliessa, paitsi jos unionin lainsäädännön perusteella määrätään väliaikaisia rajoituksia;

b) siipikarjan ulkojaloittelualueiden on oltava pääosin monien eri kasvien muodostaman kasvuston peitossa, niissä on oltava suojaavat tilat ja linnuilla on

oltava vaivaton pääsy riittävälle määrälle juoma-asioita. Ulkojaloittelualueiden kasvillisuus on raivattava ja poistettava säännöllisesti ravinteiden liikasaannin mahdollisuuden vähentämiseksi. Ulkojaloittelualue ei saa ulottua yli 150 metrin päähän siipikarjarakennuksen lähimmästä luukusta. Etäisyys voi kuitenkin olla enintään 350 metriä rakennuksen lähimmästä luukusta, jos ulkoalueella on riittävästi suojia ja juoma-astioita, jotka on sijoitettu tasaisesti siten, että hehtaaria kohden on vähintään neljä suojaa;

c) jos ulkoalueella ei saatavilla tarpeeksi rehua esimerkiksi pitkäkestoisen lumipeitteen tai kuivien sääolosuhteiden vuoksi, siipikarjalle on annettava lisärehuna karkearehua;

d) jos siipikarja pidetään sisätiloissa unionin lainsäädännön perusteella asetettujen rajoitusten tai velvoitteiden vuoksi, sen saatavilla on oltava pysyvästi riittävä määrä karkearehua ja soveltuvia materiaaleja siipikarjan etologisten tarpeiden tyydyttämiseksi.

2.4.7. Eläinten hyvinvointi

Siipikarjan elävänä kyniminen on kielletty.

2.5. Mehiläishoito

2.5.1. Siirtyminen luonnonmukaiseen tuotantoon

Mehiläishoitotuotteet voidaan myydä viittauksilla luonnonmukaiseen tuotantotapaan varustettuina ainoastaan, jos tässä asetuksessa vahvistettuja luonnonmukaista tuotantoa koskevia sääntöjä on noudatettu vähintään yhden vuoden ajan.

Siirtymävaiheen aikana vaha on korvattava luonnonmukaisesta mehiläishoidosta peräisin olevalla vahalla.

2.5.2. Mehiläisten alkuperä

On käytettävä ensisijaisesti *Apis melliferaa* ja niiden paikallisia ekotyyppejä.

2.5.3. Ruokinta

Ruokintaan sovelletaan seuraavia sääntöjä:

a) tuotantokauden lopussa mehiläispesiin on jätettävä riittävät hunaja- ja siitepölyvarastot, jotta mehiläiset pystyvät talvehtimaan;

b) mehiläisyhdyskuntien ruokinta on sallittua ainoastaan, jos pesien eloonjääminen on äärimmäisten ilmasto-olojen vuoksi vaarassa. Ruokinnassa on käytettävä luonnonmukaista hunajaa, luonnonmukaisia sokerisiirappeja tai luonnonmukaista sokeria.

2.5.4. Erityissäännöt tautien ennaltaehkäisystä ja eläinlääkinnällisistä hoidoista mehiläishoidossa

Tautien ennaltaehkäisyyn ja eläinlääkinnällisiin hoitoihin sovelletaan seuraavia sääntöjä:

a) kehien, mehiläispesien ja kakuston suojaamiseksi erityisesti tuholaisilta saa käyttää ainoastaan jyrsijämyrkkyjä (ainoastaan pyydyksissä) ja asianmukaisia tuotteita, joiden käyttö luonnonmukaisessa tuotannossa on sallittu 19 artiklan nojalla;

b) fysikaalinen käsittely mehiläistarhojen desinfioimiseksi esimerkiksi höyryllä tai avotulella on sallittu;

c) koirassikiöiden tuhoaminen on sallittu ainoastaan *Varroa destructor* -punkin eristämiseksi;

d) jos yhdyskunnat kaikista ennaltaehkäisevistä toimenpiteistä huolimatta sairastuvat tai saavat loistartunnan, ne on hoidettava viipymättä, ja yhdyskunnat voidaan tarvittaessa siirtää eristettyihin mehiläistarhoihin;

e) muurahais-, maito-, etikka- ja oksaalihappoa sekä mentolia, tymolia, eukalyptolia tai kamferia voidaan käyttää *Varroa destructor* -punkin hävittämiseksi;

f) jos hoidossa käytetään kemiallisesti syntetisoituja allopaattisia tuotteita, hoitoa saavat yhdyskunnat on hoidon ajaksi sijoitettava eristettyihin mehiläistarhoihin ja kaikki vahat on korvattava luonnonmukaisesta mehiläishoidosta peräisin olevalla vahalla. Tämän jälkeen kyseisiin yhdyskuntiin sovelletaan 2.5.1 kohdassa säädettyä yhden vuoden siirtymävaihetta;

g) edellä olevaa f alakohtaa ei sovelleta tuotteisiin, joiden käyttö luonnonmukaisessa tuotannossa on sallittu 19 artiklan nojalla.

2.5.5. Eläinsuojia koskevat erityisedellytykset

Eläinsuojiin sovelletaan seuraavia sääntöjä:

a) mehiläistarhat on sijoitettava sellaisille alueille, joilla varmistetaan meden ja siitepölyn muodostuminen pääasiassa luonnonmukaisista viljelmistä tai tapauksen mukaan luonnonvaraisesta kasvustosta tai muusta kuin luonnonmukaisesti hoidetuista metsistä tai viljelmistä, joita käsitellään ainoastaan ympäristövaikutukseltaan vähäisin menetelmin;

b) mehiläistarhat on pidettävä riittävän etäällä lähteistä, jotka saattavat aiheuttaa mehiläishoidosta saatavien tuotteiden saastumista tai mehiläisten terveyden heikentymistä;

c) mehiläistarhojen on sijaittava siten, että kolmen kilometrin säteellä tarhan sijaintipaikasta mesi- ja siitepölylähteet ovat pääasiassa luonnonmukaisesti tuotettuja viljelykasveja, luonnonvaraisia kasveja tai viljelykasveja, jotka on käsitelty ympäristövaikutukseltaan vähäisin menetelmin, jotka ovat vastaavia kuin asetuksen (EU) N:o 1305/2013 28 ja 30 artiklassa säädetyt menetelmät, jotka eivät vaikuta mehiläishoidon luonnonmukaisuuteen. Kyseisiä vaatimuksia ei sovelleta, jos kasvit eivät kuki tai pesät ovat lepotilassa;

d) mehiläispesien ja mehiläishoidossa käytettävien materiaalien on oltava valmistettuja luonnollisista materiaaleista, jotka eivät aiheuta ympäristölle tai mehiläishoitotuotteille saastumisvaaraa;

2.5.6. Mehiläishoidon käytäntöjä koskevat erityissäännöt

Mehiläishoidon käytäntöihin sovelletaan seuraavia sääntöjä:

a) uusiin pohjukkeisiin tarvittavan mehiläisvahan on oltava peräisin luonnonmukaisista tuotantoyksiköistä;

b) pesissä saa käyttää ainoastaan luonnollisia aineita, kuten kittivahaa, vahaa ja kasviöljyjä;

c) kemiallisten synteettisten karkotteiden käyttö hunajaa kerättäessä on kielletty;

d) sikiökakkujen käyttö hunajan keruussa on kielletty;

e) mehiläishoitoa ei pidetä luonnonmukaisena, jos sitä harjoitetaan jäsenvaltioiden määrittelemillä alueilla, joilla luonnonmukaista mehiläishoitoa ei ole mahdollista harjoittaa.

2.5.7. Eläinten hyvinvointi

Eläinten hyvinvoinnin osalta sovelletaan seuraavia sääntöjä:

a) mehiläisten tuhoaminen kennostoihin mehiläishoidon tuotteiden keräämisen yhteydessä on kielletty;

b) silpominen, esimerkiksi mehiläiskuningatarten siipien typistäminen, on kielletty.

III osa: Merilevää ja vesiviljelyeläimiä koskevat tuotantosäännöt

1. Määritelmät

Tässä osassa tarkoitetaan

1) 'kiertovesilaitoksella' laitosta, jossa vesiviljely tapahtuu suljetussa ympäristössä maalla tai aluksella, jossa on vesikiertojärjestelmä ja joka on pysyvästi riippuvainen ulkopuolisesta energiapanoksesta vesiviljelyeläinten kasvuympäristön stabiloimiseksi;

2) ’uusiutuvista lähteistä peräisin olevalla energialla’ uusiutuvia, muita kuin fossiilisia energialähteitä, kuten tuuli-, aurinko-, maalämpö-, aalto- ja vuorovesienergiaa, vesivoimaa, kaatopaikoilla ja jätevedenpuhdistamoissa syntyvää kaasua ja biokaasua;

3) 'hautomolla' paikkaa, jossa vesiviljelyeläimiä, erityisesti kaloja ja äyriäisiä, jalostetaan, haudotaan ja kasvatetaan varhaisissa kehitysvaiheissa;

4) ’kasvattamolla’ paikkaa, jossa sovelletaan haudonta- ja lihotusvaiheiden välistä tuotantojärjestelmää. Kasvattamovaihe saadaan päätökseen tuotantojakson ensimmäisellä kolmanneksella lukuun ottamatta lajeja, jotka käyvät läpi smolttiutumisvaiheen;

5) 'pilaantumisella' suoraan tai välillisesti tapahtuvaa aineiden tai energian johtamista vesiympäristöön, kuten Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2000/60/EY[5] ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2008/56/EY[6] määritellään niiden vesien osalta, joilla mainittuja direktiivejä sovelletaan;

6) 'sekaviljelyllä' vesiviljelyn ja merilevien tuotannon yhteydessä kahden tai useamman yleensä eri trofiatason lajin kasvattamista samassa viljely-yksikössä;

[5] Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2000/60/EY, annettu 23 päivänä lokakuuta 2000, yhteisön vesipolitiikan puitteista (EYVL L 327, 22.12.2000, s. 1).

[6] Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2008/56/EY, annettu 17 päivänä kesäkuuta 2008, yhteisön meriympäristöpolitiikan puitteista (meristrategiadirektiivi) (EUVL L 164, 25.6.2008, s. 19).

7) 'tuotantojaksolla' vesiviljelyeläimen tai merilevän elinkaarta varhaisimmasta kehitysvaiheesta (hedelmöittyneet mätimunat, kun kyseessä ovat vesiviljelyeläimet) korjuuseen;

8) 'paikallisesti kasvatetuilla lajeilla' lajeja, jotka eivät ole neuvoston asetuksen (EY) N:o 708/2007[7] mukaisia tulokaslajeja tai paikallisesti esiintymättömiä lajeja, sekä kyseisen asetuksen liitteessä IV lueteltuja lajeja;

9) 'eläintiheydellä' vesiviljelyeläinten elopainoa yhdessä kuutiometrissä vettä milloin tahansa lihotusvaiheen aikana ja kampelakalojen ja katkarapujen osalta eläinten painoa vedenpinnan neliömetriä kohden.

2. Yleiset vaatimukset

2.1. Toiminnan on sijaittava paikoissa, jotka eivät ole alttiina sellaisten tuotteiden tai aineiden, joiden käyttö luonnonmukaisessa tuotannossa ei ole sallittua, aiheuttamalle kontaminaatiolle tai epäpuhtauksille, jotka vaarantaisivat tuotteiden luonnonmukaisuuden.

2.2. Luonnonmukaiset ja muut kuin luonnonmukaiset tuotantoyksiköt on pidettävä riittävän erillään toisistaan noudattaen jäsenvaltioiden mahdollisesti vahvistamia vähimmäisetäisyyksiä. Tällaisten erillääpitotoimenpiteiden on perustuttava luonnolliseen sijaintiin, erillisiin vedenjakelujärjestelmiin, etäisyyksiin, vuorovesivaihteluun ja luonnonmukaisen tuotantoyksikön sijaintiin ylä- ja alajuoksulla. Merilevän tuotantoa ei pidetä luonnonmukaisena, jos sitä harjoitetaan paikoissa tai alueilla, jotka jäsenvaltion viranomaiset ovat määrittäneet paikoiksi tai alueiksi, jotka eivät sovellu luonnonmukaiseen vesiviljelyyn tai merilevän keruuseen.

2.3. Kaikille toimille, joille haetaan luonnonmukaiseen tuotantoon liittyvää hyväksyntää ja joissa tuotetaan yli 20 tonnia vesiviljelytuotteita vuosittain, on tehtävä tuotantoyksikköön suhteutettu ympäristöarviointi, jossa tarkastetaan tuotantoyksikön toimintaedellytykset ja sen välittömät ympäristövaikutukset ja todennäköiset vaikutukset. Toimijan on toimitettava ympäristöarviointi valvontaviranomaiselle tai tarkastuslaitokselle. Ympäristöarvioinnin sisällön on perustuttava Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2011/92/EU[8] liitteeseen IV. Jos yksiköstä on jo tehty vastaava arviointi, sitä voidaan käyttää tähän tarkoitukseen.

2.4. Toimijan on toimitettava vesiviljelyä ja merilevien korjuuta varten kestävä, tuotantoyksikköön suhteutettu hoitosuunnitelma.

2.5. Suunnitelma on päivitettävä vuosittain, ja siinä on selvitettävä perusteellisesti toimen ympäristövaikutukset ja käyttöön otettava ympäristöseuranta sekä lueteltava toimenpiteet, jotka on toteutettava ympäröivään vesi- ja maaekosysteemiin kohdistuvien kielteisten vaikutusten ja tapauksen mukaan ympäristöön yhden tuotantojakson tai vuoden aikana kulkeutuvien ravinnepäästöjen minimoimiseksi. Suunnitelmassa on selvitettävä, miten teknisiä laitteita valvotaan ja korjataan.

2.6. Vesiviljely- ja merilevätuotannon harjoittajien on laadittava kestävän hoitosuunnitelman osana jätteen vähentämistä koskeva ohjelma, joka otetaan

[7] Neuvoston asetus (EY) N:o 708/2007, annettu 11 päivänä kesäkuuta 2007, tulokaslajien ja paikallisesti esiintymättömien lajien käytöstä vesiviljelyssä (EUVL L 168, 28.6.2007, s. 1).

[8] Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2011/92/EU, annettu 13 päivänä joulukuuta 2011, tiettyjen julkisten ja yksityisten hankkeiden ympäristövaikutusten arvioinnista (EUVL L 26, 28.1.2012, s. 1).

käyttöön toimien alkaessa. Jäännöslämmön käyttö on mahdollisuuksien mukaan rajoitettava uusiutuvista lähteistä peräisin olevaan energiaan. Merilevien korjuuta aloitettaessa on suoritettava biomassan kertaluonteinen arviointi.

3. Merilevää koskevat vaatimukset

Merilevän keruuseen ja tuotantoon sovelletaan 7, 8, 9 ja 12 artiklassa ja tapauksen mukaan 2 jaksossa säädettyjen yleisten tuotantosääntöjen lisäksi tässä 3 jaksossa vahvistettuja sääntöjä. Kyseisiä sääntöjä sovelletaan soveltuvin osin kaikkien sellaisten monisoluisten merilevien tai kasviplanktonin ja mikrolevien tuotantoon, jotka on tarkoitettu käytettäviksi vesiviljelyeläinten rehuna.

3.1. Siirtyminen luonnonmukaiseen tuotantoon

3.1.1. Merilevän korjuualueen osalta siirtymävaiheen pituus on kuusi kuukautta.

3.1.2. Merilevämaatilan osalta siirtymävaiheen pituus on kuusi kuukautta tai yksi kokonainen tuotantojakso riippuen siitä, kumpi näistä on pidempi.

3.1.3. Vesiviljelylaitos voidaan siirtymävaiheen aikana jakaa täysin erillisiin yksiköihin, joita kaikkia ei hoideta luonnonmukaista tuotantoa koskevien vaatimusten mukaisesti. Merilevän tuotannossa voidaan käyttää samaa lajia, jos yksiköt on erotettu toisistaan asianmukaisesti.

3.2. Merilevien tuotantosäännöt

3.2.1. Meressä luontaisesti kasvavien luonnonvaraisten merilevien ja niiden osien keruuta pidetään luonnonmukaisena tuotantomenetelmänä, jos

a) kasvualueiden ekologinen laatu on direktiivissä 2000/60/EY[9] määritellyn mukaisesti erinomainen, eivätkä kasvualueet ole terveysnäkökohdat huomioon ottaen soveltumattomia;

b) keruu ei merkittävästi vahingoita luonnollisen ekosysteemin vakautta eikä lajien pysyvyyttä keruualueella.

3.2.2. Jotta merilevien viljelyn voidaan katsoa olevan luonnonmukaista, sen on tapahduttava rannikkoalueilla, joiden ympäristölliset ja terveyteen liittyvät ominaispiirteet ovat vähintään 3.2.1 kohdan a alakohdassa esitettyjä ominaispiirteitä vastaavat. Lisäksi sovelletaan seuraavia tuotantosääntöjä:

a) kestäviä viljelykäytäntöjä on sovellettava kaikissa tuotantovaiheissa merilevän taimien keruusta sadonkorjuuseen;

b) luonnonvaraisia merilevän taimia on kerättävä säännöllisesti sisällä kasvatetun kannan täydentämiseksi, jotta voidaan varmistaa laajan geenivarannon säilyminen;

c) lannoitteiden käyttö on kiellettyä muualla paitsi sisätilajärjestelmissä ja joka tapauksessa vain, jos niiden käyttö luonnonmukaisessa tuotannossa tähän tarkoitukseen on sallittu.

3.3. Merilevien viljely

3.3.1. Merellä harjoitettavassa merilevien viljelyssä on käytettävä yksinomaan ravinteita, joita esiintyy ympäristössä luonnostaan tai jotka on saatu luonnonmukaisesta

[9] Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2006/113/EY, annettu 12 päivänä joulukuuta 2006, simpukkavesiltä vaadittavasta laadusta (EUVL L 376, 27.12.2006, s. 14).

vesiviljelyeläinten tuotannosta, mieluiten lähistöllä sijaitsevasta sekaviljelyjärjestelmästä.

3.3.2. Maalla olevissa laitoksissa, joissa käytetään ulkoisia ravinnelähteitä, jäteveden ravinnetasojen on todistettavasti vastattava tuloveden ravinnetasoja tai oltava näitä alempia. Voidaan käyttää ainoastaan sellaisia kasvi- tai kivennäisperäisiä ravinteita, joiden käyttö luonnonmukaisessa tuotannossa on sallittu 19 artiklan nojalla.

3.3.3. Viljelytiheys tai toiminnan intensiteetti on kirjattava, ja vesiympäristön koskemattomuus on säilytettävä varmistamalla, ettei ylitetä merilevien enimmäismäärää, joka voidaan korjata ilman ympäristöön kohdistuvia kielteisiä vaikutuksia.

3.3.4. Köysiä ja muita merilevien kasvatuksessa käytettäviä välineitä on mahdollisuuksien mukaan käytettävä uudelleen tai kierrätettävä.

3.4. Luonnonvaraisten merilevien kestävä sadonkorjuu

3.4.1. Merilevien korjuuta aloitettaessa on suoritettava biomassan kertaluonteinen arviointi.

3.4.2. Toimintayksikössä tai -tiloissa on säilytettävä kirjanpitoasiakirjoja, joiden perusteella toimija voi todeta ja valvontaviranomainen tai tarkastuslaitos voi varmistaa, että sadonkorjaajat ovat toimittaneet ainoastaan tämän asetuksen mukaisesti tuotettua luonnonvaraista merilevää.

3.4.3. Sadonkorjuu on suoritettava varmistaen, että korjatut määrät eivät vaikuta merkittävästi vesiympäristön tilaan. Merilevien uusiutumisen ja sivusaaliiden estämisen varmistamiseksi on toteutettava toimenpiteitä, jotka liittyvät sadonkorjuutekniikkaan, vähimmäiskokoon, ikään, lisääntymissykleihin tai jäljelle jäävän merilevän kokoon.

3.4.4. Jos merilevät korjataan jaetulta tai yhteiseltä korjuualueelta, saatavilla on oltava kirjalliset todisteet siitä, että kokonaissato on tämän asetuksen säännösten mukainen.

4. Vesiviljelyeläimiä koskevat vaatimukset

Jäljempänä 4.1.5.10 kohdassa tarkoitettuihin kala-, äyriäis-, piikkinahkais- ja nilviäislajeihin sovelletaan 7, 8, 9 ja 12 artiklassa säädettyjen yleisten tuotantosääntöjen lisäksi tässä 4 jaksossa vahvistettuja sääntöjä. Kyseisiä sääntöjä sovelletaan soveltuvin osin eläinplanktoniin, pieniin äyriäisiin, rataseläimiin, matoihin ja muihin rehuna käytettäviin vesieläimiin.

4.1. Yleiset vaatimukset

4.1.1. Siirtyminen luonnonmukaiseen tuotantoon

4.1.1.1. Vesiviljelyn tuotantoyksiköihin on sovellettava seuraavia siirtymävaiheita seuraavanlaisissa, vesiviljelyeläimiä sisältävissä vesiviljelylaitoksissa:

a) laitoksissa, joita ei voida tyhjentää, puhdistaa ja desinfioida, siirtymävaiheen pituus on 24 kuukautta;

b) laitoksissa, jotka on tyhjennetty tai pidetty tyhjillään, siirtymävaiheen pituus on 12 kuukautta;

c) laitoksissa, jotka on tyhjennetty, puhdistettu ja desinfioitu, siirtymävaiheen pituus on kuusi kuukautta;

d) avoimen veden laitoksissa, simpukanviljelylaitokset mukaan luettuina, siirtymävaiheen pituus on kolme kuukautta.

4.1.1.2. Vesiviljelylaitos voidaan siirtymävaiheen aikana jakaa täysin erillisiin yksiköihin, joita kaikkia ei hoideta luonnonmukaista tuotantoa koskevien vaatimusten mukaisesti. Vesiviljelyeläinten tuotannossa voidaan käyttää samaa lajia, jos yksiköt on erotettu toisistaan asianmukaisesti.

4.1.2. Vesiviljelyeläinten alkuperä

4.1.2.1. Vesiviljelyeläinten alkuperään sovelletaan seuraavia sääntöjä:

a) luonnonmukaisen vesiviljelyn on perustuttava luonnonmukaisista emokannoista ja luonnonmukaisilta viljelylaitoksilta peräisin olevan poikaskannan kasvattamiseen;

b) on käytettävä paikallisesti kasvatettuja lajeja, ja jalostuksella on pyrittävä saamaan aikaan kantoja, jotka soveltuvat paremmin tuotanto-olosuhteisiin, varmistavat eläinten hyvän terveyden ja hyödyntävät hyvin rehuvaroja. Lajien alkuperästä ja käsittelystä on toimitettava asiakirjatodisteet valvontaviranomaiselle tai tarkastuslaitokselle.

c) on valittava vakaita lajeja, joita voidaan kasvattaa aiheuttamatta merkittävää vahinkoa luonnonvaraisille kannoille;

d) luonnosta pyydystettyjä tai muita kuin luonnonmukaisia vesiviljelyeläimiä voidaan tuoda viljelylaitokseen geenikannan parantamiseksi. Tällaisiin eläimiin on sovellettava luonnonmukaista tuotantotapaa vähintään kolmen kuukauden ajan ennen kuin niitä voidaan käyttää jalostukseen.

4.1.2.2. Jalostukseen sovelletaan seuraavia sääntöjä:

a) hormonien ja hormonijohdannaisten käyttö on kielletty;

b) samaa sukupuolta olevien kantojen keinotekoinen tuotanto käsin toteutettua lajittelua lukuun ottamatta, polyploidian aiheuttaminen, keinotekoinen hybridisaatio ja kloonaus ovat kiellettyjä;

c) on valittava tarkoituksenmukaiset kannat;

d) tapauksen mukaan on vahvistettava emokantojen hoitoa, jalostusta ja poikasten tuotantoa koskevat lajikohtaiset edellytykset.

4.1.3. Ruokinta

4.1.3.1. Kalojen, äyriäisten ja piikkinahkaisten rehun osalta sovelletaan seuraavia sääntöjä:

a) vesiviljelyeläimiä on ruokittava eläimen ravitsemukselliset tarpeet sen eri kehitysvaiheissa täyttävällä rehulla;

b) ruokintajärjestelmiä suunniteltaessa on otettava huomioon seuraavat prioriteetit:

i) eläinten terveys ja hyvinvointi;

ii) tuotteiden korkea laatu ja ravitsemuksellinen koostumus, mikä takaa syötävän lopputuotteen korkean laadun;

iii) vähäiset ympäristövaikutukset;

c) rehun kasviperäisen osuuden on oltava peräisin luonnonmukaisesta tuotannosta ja vesieläimistä johdetun rehun osuuden on oltava peräisin luonnonmukaisesta vesiviljelystä tai kalavarojen kestävästä hyödyntämisestä;

d) muita kuin luonnonmukaisia kasviperäisiä rehuaineita, eläin- ja kivennäisperäisiä rehuaineita, rehun lisäaineita, eräitä eläinten ruokinnassa käytettyjä tuotteita ja valmistuksen apuaineita saa käyttää vain, jos niiden käyttö luonnonmukaisessa tuotannossa on sallittu tämän asetuksen nojalla;

e) kasvunedistäjien ja synteettisten aminohappojen käyttö on kielletty;

f) voidaan käyttää ainoastaan sellaisia kivennäisperäisiä rehuaineita, joiden käyttö luonnonmukaisessa tuotannossa on sallittu 19 artiklan nojalla;

g) luonnonmukaisessa vesiviljelyssä saa käyttää ainoastaan II osan 1.4.4 kohdassa tarkoitettuja rehun lisäaineita, tiettyjä eläinten ruokinnassa käytettäviä tuotteita ja valmistuksen apuaineita.

4.1.3.2. Simpukoihin ja muihin lajeihin, jotka eivät ole ihmisen ruokkimia vaan jotka käyttävät ravinnokseen luonnon planktonia, sovelletaan seuraavia sääntöjä:

a) näiden siivilöimällä ravintonsa ottavien eläinten on täytettävä kaikki ravitsemukselliset tarpeensa luonnosta, lukuun ottamatta hautomoissa ja kasvatuspaikoissa kasvatettavia nuoria eläimiä;

b) kasvualueiden ekologisen laadun on oltava direktiivissä 2000/60/EY määritellyn mukaisesti erinomainen.

4.1.3.3. Lihaa syövien vesiviljelyeläinten rehua koskevat erityissäännöt

Lihaa syövien vesiviljelyeläinten rehu on hankittava ensisijaisesti seuraavista lähteistä:

a) vesiviljelystä peräisin oleva luonnonmukainen rehu;

b) luonnonmukaisesta vesiviljelystä saatujen kalojen, äyriäisten tai nilviäisten perkeistä valmistettu kalajauho ja kalaöljy;

c) kalajauho ja kalaöljy sekä kalaperäiset ainesosat, jotka on saatu kestävässä kalastuksessa ihmisravinnoksi pyydettyjen kalojen, äyriäisten tai nilviäisten perkeistä;

d) kalajauho ja kalaöljy sekä kalaperäiset ainesosat, jotka on saatu kestävässä kalastuksessa pyydettyjen kokonaisten kalojen, äyriäisten tai nilviäisten, joita ei ole tarkoitettu ihmisravinnoksi, perkeistä;

e) luonnonmukaiset kasvi- tai eläinperäiset rehuaineet; kasviperäisten aineiden osuus ainesosien kokonaismäärästä ei saa ylittää 60:tä prosenttia.

4.1.3.4. Eräiden vesiviljelyeläinten rehua koskevat erityissäännöt

Sisämaavesien kaloja, *Penaeus*-katkarapuja, makean veden katkarapuja ja trooppisia makean veden kaloja on ruokittava seuraavasti:

a) niitä on ruokittava lammissa ja järvissä luontaisesti esiintyvillä rehuilla;

b) jos luontaista rehua ei ole saatavilla riittävästi a alakohdan mukaisia tarkoituksia varten, voidaan käyttää luonnonmukaista kasviperäistä rehua, joka on mieluiten kasvatettu kyseisessä laitoksessa, tai merilevää. Toimijoiden on pidettävä kirjaa lisärehun käyttötarpeesta;

c) jos luonnonravintoa täydennetään b alakohdan mukaisesti, 4.1.5.10 kohdan g alakohdassa tarkoitettujen lajien ja kiinanhaimonnin (*Pangasius* sp.) rehuannos voi koostua enintään 10-prosenttisesti kestävästä kalastuksesta saadusta kalajauhosta tai kalaöljystä.

4.1.4. Terveydenhuolto

4.1.4.1. Tautien ennaltaehkäisy

Tautien ennaltaehkäisyyn sovelletaan seuraavia sääntöjä:

a) tautien ennaltaehkäisyn perustana on eläinten pitäminen mahdollisimman hyvissä olosuhteissa siten, että laitoksen sijainti on valittu oikein ottaen huomioon muun muassa lajin vaatimukset veden hyvän laadun, virtauksen ja vaihtumisnopeuden osalta, viljelylaitokset ovat mahdollisimman hyvin suunniteltuja, sovelletaan hyviä kasvatus- ja hoitokäytäntöjä, joihin kuuluu tilojen säännöllinen puhdistus ja desinfiointi, käytetään laadukasta rehua sekä sovelletaan asianmukaista eläintiheyttä ja rotujen ja kantojen valintaa;

b) immunologisten eläinlääkkeiden käyttö on sallittu;

c) eläinten terveydenhoitosuunnitelmassa on esitettävä yksityiskohtaisesti bioturvallisuutta ja tautien ennaltaehkäisyä koskevat menettelyt ja annettava kirjallinen suostumus vesiviljelyeläinten terveydestä huolehtivien pätevien toimijoiden tarjoamaan, tuotantoyksikköön suhteutettuun terveysneuvontaan; näiden toimijoiden on vierailtava laitoksessa vähintään kerran vuodessa ja simpukkaviljelmillä vähintään joka toinen vuosi;

d) rakennelmat, välineet ja laitteet on puhdistettava ja desinfioitava asianmukaisesti;

e) biologista likaantumista aiheuttavat organismit on poistettava ainoastaan fysikaalisin menetelmin tai käsin ja tapauksen mukaan palautettava mereen riittävän kauas viljelylaitoksesta;

f) voidaan käyttää ainoastaan sellaisia puhdistus- ja desinfiointivälineitä ja -laitteita, joiden käyttö luonnonmukaisessa tuotannossa on sallittu 19 artiklan nojalla.

g) Viljelytaukoon sovelletaan seuraavia sääntöjä:

i) toimivaltaisen viranomaisen on päätettävä, onko viljelytauko tarpeen ja mikä on sen asianmukainen kesto, jota sovelletaan kunkin tuotantojakson jälkeen merellä olevissa avoimen veden viljelyrakennelmissa, ja tästä on laadittava asiakirjat;

ii) viljelytauko ei ole pakollinen simpukanviljelyn yhteydessä;

iii) viljelytauon aikana vesiviljelyeläinten tuotantoon käytettävät häkit tai muut rakenteet on tyhjennettävä, desinfioitava ja jätettävä tyhjiksi ennen uutta käyttöä;

h) syömättä jäänyt kalanrehu, ulosteet ja kuolleet eläimet on tarvittaessa poistettava viipymättä, jotta voidaan välttää veden laadun suhteen merkittävien ympäristövahinkojen riski, vähentää tautiriskejä ja välttää houkuttelemasta hyönteisiä tai jyrsijöitä;

i) ultraviolettivaloa ja otsonia saa käyttää ainoastaan hautomoissa ja kasvattamoissa;

j) ulkoloisien biologisessa torjunnassa on etusijalle asetettava puhdistajakalojen käyttö.

4.1.4.2. Eläinlääkinnällinen hoito

Eläinlääkinnälliseen hoitoon sovelletaan seuraavia sääntöjä:

a) tautien hoitoon on ryhdyttävä välittömästi eläimen kärsimyksen estämiseksi; kemiallisesti syntetisoituja allopaattisia eläinlääkkeitä, myös antibiootteja, voidaan käyttää tarvittaessa ja tiukoin edellytyksin eläinlääkärin vastuulla, jos fytoterapeuttisten, homeopaattisten ja muiden tuotteiden käyttö ei tule kyseeseen. Tapauksen mukaan on määriteltävä rajoituksia hoitokertojen ja varoaikojen osalta;

b) unionin lainsäädännön nojalla määrätyt hoidot ihmisten ja eläinten terveyden suojelemiseksi ovat sallittuja;

c) jos 4.1.4.1 kohdan mukaisista eläinten terveyden varmistamiseksi toteutetuista ennaltaehkäisevistä toimenpiteistä huolimatta ilmenee jokin terveysongelma, voidaan käyttää eläinlääkinnällisiä hoitoja seuraavassa tärkeysjärjestyksessä:

i) kasvi-, eläin- tai mineraaliperäiset aineet homeopaattisessa laimennoksessa;

ii) ilman anesteettista vaikutusta olevat kasvit ja niiden uutteet; ja

iii) hivenaineet, metallit, luonnolliset immunostimulantit tai hyväksytyt probiootit;

d) lääkehoitojen käyttö rajoitetaan kahteen hoitokertaan vuodessa lukuun ottamatta rokotteita ja pakollisia taudinhävittämisohjelmia. Vesiviljelyeläimiin, joiden tuotantojakso on alle vuoden pituinen, sovelletaan kuitenkin vain yhtä lääkehoitokertaa. Jos mainitut lääkehoitojen rajoitukset ylitetään, näin käsiteltyjä vesiviljelyeläimiä ei voi myydä luonnonmukaisina tuotteina;

e) jäsenvaltioiden hallinnoimia pakollisia torjuntaohjelmia lukuun ottamatta loiskäsittelyjen käyttö rajoitetaan kahteen kertaan vuodessa, tai yhteen kertaan vuodessa, kun tuotantojakso on alle 18 kuukautta;

f) eläinlääkinnällisten lääkehoitojen ja d alakohdan mukaisten loiskäsittelyjen, mukaan lukien pakollisten torjunta- ja hävittämisohjelmien mukaiset käsittelyt, yhteydessä noudatettavan varoajan on oltava kaksi kertaa niin pitkä kuin direktiivin 2001/82/EY 11 artiklassa tarkoitettu lakisääteinen varoaika, tai jos varoaikaa ei ole täsmennetty, 48 tuntia;

g) eläinlääkettä käytettäessä sen käytöstä on aina ilmoitettava valvontaviranomaiselle tai tarkastuslaitokselle ennen eläinten kaupan pitämistä luonnonmukaisesti tuotettuina. Hoidon kohteena olleen kannan on oltava selkeästi tunnistettavissa.

4.1.5. Eläinsuojia koskevat edellytykset ja eläintuotannon käytännöt

4.1.5.1. Kiertovesilaitokset ovat vesiviljelyeläinten tuotannossa kiellettyjä lukuun ottamatta hautomoita ja kasvattamoita sekä luonnonmukaiseksi rehuksi käytettävien lajien tuotantoa.

4.1.5.2. Keinolämmitys tai veden jäähdytys sallitaan ainoastaan hautomoissa ja kasvattamoissa. Veden lämmittämiseen tai jäähdyttämiseen voidaan käyttää porakaivovettä kaikissa tuotantovaiheissa.

4.1.5.3. Vesiviljelyeläinten tuotantoympäristö on suunniteltava siten, että lajikohtaisten erityistarpeidensa mukaisesti

a) vesiviljelyeläimillä on riittävästi tilaa tai tapauksen mukaan vähimmäiseläintiheys hyvinvointinsa takaamiseksi;

b) vesiviljelyeläimiä pidetään hyvälaatuisessa vedessä, jonka virtaus ja vaihtuvuusnopeus on asianmukainen, happipitoisuus riittävä ja metaboliittien pitoisuus alhainen;

c) vesiviljelyeläimiä pidetään lajin vaatimusten mukaisissa lämpötila- ja valo-olosuhteissa maantieteellinen sijainti huomioon ottaen.

Makean veden kaloja viljeltäessä pohjatyypin on vastattava mahdollisimman tarkoin luonnonolosuhteita.

Karppeja viljeltäessä pohjan on oltava luonnon maa-ainesta.

4.1.5.4. Vesiviljelyeläinten viljelyrakennelmien suunnittelussa ja rakentamisessa on määriteltävä virtausnopeudet ja fysikokemialliset parametrit, joiden avulla voidaan turvata eläinten terveys ja hyvinvointi ja ottaa huomioon niiden käyttäytymistarpeet.

4.1.5.5. Maalla sijaitsevien kasvatusyksiköiden on täytettävä seuraavat vaatimukset:

a) läpivirtausjärjestelmissä on voitava seurata ja valvoa sekä sisään- että ulosvirtaavan veden virtausnopeutta ja veden laatua;

b) ”veden ja maan rajapinnasta” vähintään viiden prosentin suuruisen osan on oltava luonnollisen kasviston peitossa.

4.1.5.6. Merellä olevien viljelyrakennelmien on täytettävä seuraavat vaatimukset:

a) niiden on sijaittava paikassa, jossa veden virtaus, syvyys ja veden vaihtumisnopeus ovat riittäviä merenpohjaan ja ympäröivään vesialueeseen kohdistuvien vaikutusten minimoimiseksi;

b) häkkien suunnittelussa, rakentamisessa ja kunnossapidossa on otettava huomioon toimintaympäristön olosuhteet.

4.1.5.7. Viljelyrakennelmat on suunniteltava ja sijoitettava ja niitä on käytettävä siten, että karkaamisriski on mahdollisimman pieni.

4.1.5.8. Jos kaloja tai äyriäisiä pääsee karkuun, on toteutettava aiheellisia toimia paikalliseen ekosysteemiin kohdistuvien vaikutusten vähentämiseksi, mukana lukien takaisinpyynti, kun se on tarkoituksenmukaista. Asiakirjatodisteet on säilytettävä.

4.1.5.9. Kalalammikoissa, altaissa tai uoma-altaissa harjoitettavan vesiviljelyeläinten tuotannon tapauksessa vesiviljelylaitoksissa on oltava joko luonnollisia suodatinkerroksia, saostuslammikoita tai biologisia tai mekaanisia suodattimia jätteiksi katsottavien ravinteiden keräämiseksi, tai niissä on käytettävä merileviä tai eläimiä (simpukoita ja levää), jotka parantavat osaltaan jäteveden laatua. Jätevesien laatua on tarvittaessa seurattava säännöllisin väliajoin.

4.1.5.10. Eläintiheys

Tarkasteltaessa eläintiheyden vaikutuksia viljeltyjen kalojen hyvinvointiin on seurattava kalojen kuntoa (kuten evä- ja muita vaurioita, kasvunopeutta, käyttäytymistä ja yleistä terveydentilaa) ja veden laatua.

Eläintiheys vahvistetaan laji- tai lajiryhmäkohtaisesti seuraavasti:

a) Lohikalojen luonnonmukainen tuotanto makeassa vedessä:

Asianomaiset lajit: taimen *(Salmo trutta)* – kirjolohi *(Oncorhynchus mykiss)* – puronieriä *(Salvelinus fontinalis)* – lohi *(Salmo salar)* – nieriä *(Salvelinus alpinus)* – harjus *(Thymallus thymallus)* – harmaanieriä *(Salvelinus namaycush)* – tonavanjokilohi *(Hucho hucho)*

Tuotantojärjestelmä	Kasvatuslaitosjärjestelmiin on syötettävä vettä avoimista järjestelmistä. Virtausnopeuden avulla on varmistettava kannalle vähintään 60 prosentin happisaturaatio ja taattava kalojen hyvinvointi sekä tuotantojätteiden poistuminen.
Kalojen enimmäistiheys	Lohikalalajit, joita ei luetella jäljempänä: 15 kg/m^3 Lohi 20 kg/m^3 Taimen ja kirjolohi: 25 kg/m^3 Nieriä 20 kg/m^3

b) Lohikalojen luonnonmukainen tuotanto merivedessä:

Asianomaiset lajit: lohi (*Salmo salar*), taimen (*Salmo trutta*) – kirjolohi (*Oncorhynchus mykiss*)

Kalojen enimmäistiheys	10 kg/m^3 verkkokasseissa

c) Turskan (*Gadus morhua*) ja muiden *Gadidae*-heimon kalojen, meribassin (*Dicentrarchus labrax*), kultaotsasargin (*Sparus aurata*), kotkakalan (*Argyrosomus regius*), piikkikampelan (*Psetta maxima* [= *Scopthalmus maximux*]), pargon (*Pagrus pagrus* [=*Sparus pagrus*]), punarummuttajan (*Sciaenops ocellatus*) ja muiden *Sparidae*-heimon kalojen sekä kaniini- ja kettukalojen (*Siganus* spp.) luonnonmukainen tuotanto

Tuotantojärjestelmä	Avoimen veden viljelyrakennelmissa (verkkokassit/häkit), joissa meriveden virtausnopeus on riittävän suuri kalojen hyvinvoinnin optimoimiseksi, tai maalla olevissa avoimissa järjestelmissä.
Kalojen enimmäistiheys	Muut kalat kuin piikkikampela: 15 kg/m^3 Piikkikampela: 25 kg/m^3

d) Meribassin, kultaotsasargin, kotkakalan, kelttien (*Liza*, *Mugil*) ja ankeriaan (*Anguilla* spp.) luonnonmukainen tuotanto vuorovesialueilla ja rannikkolaguuneissa sijaitsevissa maalla olevissa lammikoissa

Viljelyrakennelma	Perinteiset suola-altaat, jotka on muunnettu vesiviljelyn tuotantoyksiköiksi, ja vastaavat vuorovesialueilla sijaitsevat

	maalla olevat lammikot
Tuotantojärjestelmä	Veden vaihtumisen on oltava riittävää lajien hyvinvoinnin varmistamiseksi. Vähintään 50 prosenttia lammikosta on oltava kasviston peitossa Kosteikkopuhdistuslammikot tarpeen
Kalojen enimmäistiheys	4 kg/m^3

e) Sammen luonnonmukainen tuotanto makeassa vedessä:

Asianomaiset lajit: Sammensukuiset kalat (*Acipenseridae*)

Tuotantojärjestelmä	Veden virtauksen on kussakin kasvatusyksikössä oltava riittävä varmistamaan kalojen hyvinvointi. Poistoveden laadun on vastattava tuloveden laatua.
Kalojen enimmäistiheys	30 kg/m^3

f) Kalojen luonnonmukainen tuotanto sisämaan vesissä

Karpinsukuiset kalat (*Cyprinidae*) ja muut lähilajit, joita kasvatetaan sekaviljelyssä, mukaan luettuina ahven, hauki, merikissa, siika ja sampi.

Tuotantojärjestelmä	Kalalammikoissa, jotka tyhjennetään säännöllisesti kokonaan, ja järvissä. Järvissä on harjoitettava yksinomaan luonnonmukaista tuotantoa, mukaan lukien kasvinviljely kuivalla maalla. Kalojen korjuualueella on oltava puhtaan veden tuloputki, ja alueen on oltava riittävän suuri kalojen optimaalisen hyvinvoinnin varmistamiseksi. Kalat on varastoitava korjuun jälkeen puhtaaseen veteen. Lammikoiden ja järvien luonnonmukainen ja kivennäislannoitus on toteutettava käyttäen ainoastaan sellaisia lannoitteita ja maanparannusaineita, joiden käyttö luonnonmukaisessa tuotannossa on sallittu 19 artiklan nojalla, ja siten, että käytetyn typen määrä on enintään 20 kg hehtaaria kohden. Vesikasvien ja kasvipeitteen torjuntaan tuotantovesissä tarkoitetut, synteettisiä kemikaaleja sisältävät käsittelyt on kielletty. Sisämaan vesialueita ympäröivä luonnollinen kasvisto on säilytettävä, sillä se toimii suojavyöhykkeenä vesialueen ja

	niiden ulkopuolisten maa-alueiden välillä, joilla ei harjoiteta luonnonmukaista vesiviljelyä koskevien sääntöjen mukaista tuotantoa. Sekaviljelyä käytetään lihotusvaiheessa sillä ehdolla, että näissä eritelmissä muiden järvikalalajien osalta vahvistettuja kriteerejä noudatetaan asianmukaisesti.
Tuotos	Lajin vuotuinen kokonaistuotanto on rajoitettu 1 500 kilogrammaan kalaa hehtaarilta.

g) *Penaeus*-katkarapujen ja makean veden katkarapujen (*Macrobrachium* spp.) luonnonmukainen tuotanto

Tuotantoyksikön/-yksiköiden perustaminen	Sijainti hedelmättömillä savimaa-alueilla, jotta lampien rakentamisesta aiheutuvat ympäristövaikutukset jäävät mahdollisimman pieniksi. Lammet rakennetaan alueella olevasta luonnon savesta. Mangroven tuhoaminen ei ole sallittua.
Siirtymäaika	Kuusi kuukautta per lammikko; vastaa tuotetun katkaravun tavanomaista elinkaarta.
Emokannan alkuperä	Vähintään puolen emokannasta on oltava jalostettua kolmen toimintavuoden jälkeen. Toisen puoliskon on muodostuttava luonnonvaraisesta emokannasta, joka on vapaa taudinaiheuttajista ja peräisin kestävästä kalastuksesta. Ensimmäiselle ja toiselle sukupolvelle on tehtävä pakollinen seulontatesti ennen viljelylaitokseen tuontia.
Silmänvarren poistaminen	Kielletty
Enimmäistiheys viljelylaitoksissa ja tuotantorajat	Istutus: enintään 22 poikasta/m^2 Biomassan enimmäismäärä millä tahansa hetkellä: 240 g/m^2

h) Nilviäiset ja piikkinahkaiset

Tuotantojärjestelmät	Pitkätsiimat, lautat, pohjaviljely, verkkokassit, häkit, laatikot, rysät, simpukkapaalut ja muut viljelyrakennelmat. Lautoilla harjoitetussa simpukanviljelyssä käytettävien köysien lukumäärä saa olla enintään yksi köysi neliömetrillä. Köysi saa olla enintään 20 metrin pituinen. Köysiä ei saa ohentaa tuotantokauden aikana, mutta niiden jakaminen on kuitenkin sallittua lisäämättä eläinten alkutiheyttä.

i) Trooppiset makeanveden kalat: maitokalat (*Chanos chanos*), tilapia (*Oreochromis* sp.), kiinanhaimonni (*Pangasius* sp.)

Tuotantojärjestelmät	Lammikot ja verkkohäkit
Kalojen enimmäistiheys	Pangasius: 10 kg/m^3 Tilapia: 20 kg/m^3

4.1.6. Eläinten hyvinvointi

4.1.6.1. Eläinten hoitajilla on oltava eläinten terveyttä ja hyvinvointitarpeita koskevat riittävät perustiedot ja -taidot.

4.1.6.2. Vesiviljelyeläinten käsittely on vähennettävä minimiin ja toteutettava erittäin huolellisesti asianmukaisin välinein ja menetelmin, joiden tarkoituksena on käsittelyihin liittyvän stressin ja fyysisten vaurioiden välttäminen. Emokantoja on käsiteltävä siten, että fyysiset vauriot ja stressi saadaan vähennettyä minimiin, ja tarvittaessa on käytettävä anestesiaa. Luokittelutoimet on pidettävä mahdollisimman vähäisinä, ja niitä on tehtävä vain kalojen hyvinvoinnin varmistamiseksi.

4.1.6.3. Keinovalon käyttöön on sovellettava seuraavia rajoituksia:

a) luonnollisen päivänpituuden pidentämiseksi keinovalon käyttö ei saa ylittää kasvatettavien eläinten etologisten tarpeiden, maantieteellisten olosuhteiden ja yleisen terveyden mukaista enimmäismäärää, joka on 16 tuntia päivässä, paitsi lisääntymistarkoituksissa;

b) valon voimakkuuden äkillisiä muutoksia on vältettävä käyttämällä himmennettäviä valoja tai taustavalaistusta.

4.1.6.4. Ilmastus sallitaan eläinten hyvinvoinnin ja terveyden varmistamiseksi sillä edellytyksellä, että mekaanisten ilmastimien voimanlähteenä käytetään lähinnä uusiutuvia energialähteitä.

4.1.6.5. Nestemäisen hapen käyttö sallitaan ainoastaan eläinten terveyteen ja hyvinvointiin liittyvistä syistä, kriittisissä tuotantovaiheissa tai kuljetuksen aikana seuraavissa tapauksissa:

a) jos lämpötila kohoaa tai ilmanpaine laskee poikkeuksellisesti tai jos esiintyy satunnaista pilaantumista;

b) jos tehdään satunnaisia kantojen hallintamenettelyjä, kuten näytteenottoja ja lajitteluja;

c) viljelylaitoksessa olevan kannan eloonjäämisen takaamiseksi.

4.1.6.6. On toteutettava asianmukaiset toimenpiteet sen varmistamiseksi, että vesiviljelyeläinten kuljetuksen kesto on mahdollisimman lyhyt.

4.1.6.7. Eläimille ei saa aiheuttaa tarpeetonta kärsimystä niiden koko elinaikana, mihin luetaan myös teurastushetki.

4.1.6.8. Teurastusmenetelmien on oltava sellaisia, että kalat saadaan tainnutettua välittömästi ja kivuttomasti. Teurastusta edeltävä käsittely on tehtävä siten, että vältetään vaurioita sekä minimoidaan kärsimys ja stressi. Teuraskokojen, lajien ja tuotantopaikkojen erot on otettava huomioon optimaalisia teurastusmenetelmiä tarkasteltaessa.

4.2. Nilviäisiä koskevat erityissäännöt

4.2.1. Toukkien alkuperä

Toukkien alkuperään sovelletaan seuraavia sääntöjä:

a) simpukanviljelyssä voidaan käyttää tuotantoalueen ulkopuolelta tulevia luonnonvaraisia toukkia, jos siitä ei aiheudu merkittäviä ympäristövahinkoja, se on paikallisen lainsäädännön mukaisesti sallittua ja toukat ovat peräisin

i) yhdyskunnista, jotka eivät todennäköisesti selviä hengissä talven yli tai joista on ylitarjontaa; tai

ii) keruulaitteisiin spontaanisti asettuneista simpukantoukkien yhdyskunnista;

b) japaninosterin (*Crassostrea gigas*) tapauksessa etusija on annettava kannalle, johon sovelletaan valikoivaa jalostusta luonnonvaraisen lisääntymisen vähentämiseksi;

c) on kirjattava, mistä, milloin ja miten luonnonvaraiset toukat kerättiin, jotta mahdollistetaan niiden jäljitettävyys takaisin keruupaikalle.

4.2.2. Eläinsuojia koskevat edellytykset ja eläintuotannon käytännöt

Eläinsuojiin ja eläintuotannon käytäntöihin sovelletaan seuraavia sääntöjä:

a) tuotantoa voidaan harjoittaa sekaviljelyjärjestelmässä samalla vesialueella kuin kalojen ja merilevien luonnonmukaista tuotantoa, ja tästä on mainittava kestävässä hoitosuunnitelmassa. Simpukoita voidaan viljellä sekaviljelyssä myös yhdessä kotilosimpukoiden, kuten rantakotiloiden, kanssa.

b) luonnonmukaista simpukantuotantoa on harjoitettava alueilla, jotka on merkitty viitoilla, kohoilla tai muilla selkeillä merkeillä, ja ne on tarvittaessa rajattava verkkokasseilla, häkeillä tai muilla keinotekoisilla laitteilla;

c) luonnonmukaisissa äyriäisviljelylaitoksissa on vähennettävä suojeltaville lajeille aiheutuvat riskit minimiin. Jos petoeläinten torjuntaan käytetään verkkoja, ne on suunniteltava siten, ettei niistä aiheudu vahinkoa sukeltaville linnuille.

4.2.3. Viljely

Viljelyyn sovelletaan seuraavia sääntöjä:

a) sinisimpukoiden viljely köysissä ja muut 4.1.5.10 kohdan h alakohdassa luetellut menettelyt voidaan katsoa luonnonmukaisiksi menetelmiksi;

b) nilviäisten pohjaviljely sallitaan ainoastaan, jos keruu- ja kasvatusalueille ei aiheudu merkittäviä ympäristövaikutuksia. Mahdollisimman vähäisten ympäristövaikutusten todistamiseksi on laadittava tuotantoaluetta koskeva tutkimus ja raportti, joka toimijan on esitettävä valvontaviranomaiselle tai tarkastuslaitokselle. Raportti on lisättävä erillisenä lukuna kestävään hoitosuunnitelmaan.

4.2.4. Hoito

Hoitoon sovelletaan seuraavia sääntöjä:

a) tuotannossa on käytettävä eläintiheyttä, joka ei ylitä muiden kuin luonnonmukaisten nilviäisten yhteydessä kyseisessä vesiviljelylaitoksessa käytettyä eläintiheyttä. Lajittelu, harvennus ja eläintiheyden mukauttaminen on tehtävä biomassan mukaan siten, että varmistetaan eläinten hyvinvointi ja tuotteiden korkea laatu;

b) biologista likaantumista aiheuttavat organismit on poistettava ainoastaan fysikaalisin menetelmin tai käsin ja tapauksen mukaan palautettava mereen

riittävän kauas nilviäislaitoksista. Nilviäiset voidaan käsitellä tuotantojakson aikana yhden kerran kalkkiliuoksella likaantumista aiheuttavien organismien torjumiseksi.

4.2.5. Ostereiden viljelyä koskevat erityissäännöt

Ostereiden viljely paaluihin kiinnitetyissä säkeissä on sallittua. Nämä tai muut osterinviljelyssä käytettävät rakenteet on sijoitettava siten, että vältetään läpipääsemättömän esteen muodostuminen rannikon edustalle. Tuotannon optimoimiseksi kanta on sijoitettava huolellisesti kasvualustoille ottaen huomioon vuorovesivaihtelut. Tuotannon on oltava 4.1.5.10 kohdan h alakohdassa säädettyjen vaatimusten mukaista.

IV osa: Jalostettujen elintarvikkeiden ja jalostetun rehun tuotantosäännöt

Jalostettuihin elintarvikkeisiin ja jalostettuun rehuun sovelletaan 7, 9 ja 13 artiklassa säädettyjen yleisten tuotantosääntöjen lisäksi tässä osassa vahvistettuja sääntöjä.

1. Jalostettujen elintarvikkeiden ja jalostetun rehun tuotantoa koskevat yleiset vaatimukset

1.1. Elintarvikkeiden ja rehujen jalostuksessa käytettävien lisäaineiden, valmistuksen apuaineiden sekä muiden aineiden ja ainesosien samoin kuin valmistusmenetelmien, kuten savustamisen, on oltava hyvien tuotantotapojen[10] periaatteiden mukaisia.

1.2. Jalostettuja elintarvikkeita tai rehuja tuottavien toimijoiden on otettava käyttöön kriittisten valmistusvaiheiden systemaattiseen määrittelyyn perustuvat asianmukaiset menettelyt ja pidettävä ne ajan tasalla.

1.3. Edellä 1.2 kohdassa tarkoitettujen menettelyjen soveltamisella on jatkuvasti varmistettava, että tuotetut jalostetut tuotteet ovat tämän asetuksen mukaisia.

1.4. Toimijoiden on noudatettava 1.2 kohdassa tarkoitettuja menettelyjä, pantava ne täytäntöön ja erityisesti

a) toteutettava ennalta ehkäiseviä toimenpiteitä estääkseen sellaisten aineiden tai tuotteiden, joita ei ole sallittu, aiheuttaman saastumisriskin;

b) toteutettava asianmukaisia puhdistustoimenpiteitä, valvottava niiden tehokkuutta ja pidettävä kirjaa kyseisistä toimista;

c) taattava, ettei markkinoille saateta tuotteita, jotka eivät ole luonnonmukaisia mutta joiden merkinnöissä on viittaus luonnonmukaiseen tuotantotapaan.

1.5. Luonnonmukaisten jalostettujen tuotteiden valmistus on pidettävä ajallisesti tai paikallisesti erillään tuotteista, jotka eivät ole luonnonmukaisia. Jos asianomaisessa valmistusyksikössä valmistetaan tai varastoidaan myös tuotteita, jotka eivät ole luonnonmukaisia, toimijan on

a) ilmoitettava siitä valvontaviranomaiselle tai -laitokselle;

b) suoritettava toiminnot yhtenäisenä jaksona ja kokonaisina erinä sekä ajallisesti tai paikallisesti erillään niistä samankaltaisista toiminnoista, jotka suoritetaan tuotteille, jotka eivät ole luonnonmukaisia;

[10] Hyvät tuotantotavat määritellään elintarvikkeen kanssa kosketukseen joutuvien materiaalien ja tarvikkeiden hyvistä tuotantotavoista 22 päivänä joulukuuta 2006 annetun komission asetuksen (EY) N:o 2023/2006 3 artiklan a alakohdassa (EUVL L 384, 29.12.2006, s. 75).

c) varastoitava luonnonmukaiset tuotteet ennen toimintojen suorittamista ja niiden suorittamisen jälkeen eri paikkaan tai eri aikoina kuin tuotteet, jotka eivät ole luonnonmukaisia;

d) pidettävä kaikista toiminnoista ja jalostetuista määristä ajantasaista kirjaa;

e) toteutettava tarvittavat toimenpiteet, jotta erät voidaan tunnistaa sekä estää sekoittuminen tai vaihtuminen tuotteisiin, jotka eivät ole luonnonmukaisia;

f) suoritettava luonnonmukaisia tuotteita koskevat toiminnot vasta tuotantovälineiden asianmukaisen puhdistuksen jälkeen.

1.6. On kiellettyä käyttää sellaisia tuotteita, aineita ja tekniikoita, joilla palautetaan luonnonmukaisten elintarvikkeiden jalostuksessa ja varastoinnissa menetettyjä ominaisuuksia tai korjataan luonnonmukaisten elintarvikkeiden huolimattoman käsittelyn tuloksia tai jotka voivat muutoin olla harhaanjohtavia sellaisten tuotteiden, jotka aiotaan pitää kaupan luonnonmukaisina elintarvikkeina, todellisen luonteen suhteen.

2. Jalostettujen elintarvikkeiden tuotantoa koskevat vaatimukset

2.1. Luonnonmukaisten jalostettujen elintarvikkeiden koostumukseen sovelletaan seuraavia edellytyksiä:

a) tuote on valmistettava pääosin maatalousperäisistä ainesosista; määritettäessä sitä, onko tuote valmistettu pääosin maatalousperäisistä ainesosista, lisättyä vettä ja suolaa ei oteta huomioon;

b) ainoastaan sellaisia lisäaineita, valmistuksen apuaineita, aromiaineita, vettä, suolaa, mikro-organismi- ja elintarvike-entsyymivalmisteita, kivennäisaineita, hivenaineita, vitamiineja sekä erityisravinnoksi tarkoitetuissa elintarvikkeissa olevia aminohappoja ja muita mikroravintoaineita saa käyttää, joiden käyttö luonnonmukaisessa tuotannossa on sallittu 19 artiklan nojalla;

c) elintarvikkeessa ei saa olla luonnonmukaista ainesosaa yhdessä sellaisen saman ainesosan kanssa, joka on peräisin siirtymävaiheen tuotannosta tai joka ei ole luonnonmukainen;

d) siirtymävaiheen tuotannosta peräisin olevista kasveista tuotettu elintarvike saa sisältää vain yhden maatalousperäisen kasviperäisen ainesosan.

2.2. Eräiden tuotteiden ja aineiden käyttö elintarvikkeiden jalostuksessa

2.2.1. Elintarvikkeiden jalostuksessa saa käyttää ainoastaan 2.1 kohdan b alakohdassa tarkoitettuja tuotteita ja aineita sekä 2.2.2, 2.2.4 ja 2.2.5 kohdassa tarkoitettuja tuotteita ja aineita, lukuun ottamatta viinialan tuotteita ja aineita, joihin sovelletaan V osan 2 kohtaa, ja hiivaa, johon sovelletaan VI osan 1.3 kohtaa.

2.2.2. Elintarvikkeiden jalostuksessa on sallittua käyttää seuraavia tuotteita ja aineita:

a) elintarvikkeiden jalostuksessa tavanomaisesti käytetyt mikro-organismi- ja elintarvike-entsyymivalmisteet; elintarvikkeiden lisäaineena käytettävien elintarvike-entsyymien käytön luonnonmukaisessa tuotannossa on kuitenkin oltava 19 artiklan nojalla sallittu;

b) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EY) N:o 1334/2008[11] 3 artiklan 2 kohdan b ja d alakohdassa määritellyt aineet ja tuotteet, jotka luokitellaan luontaisiksi aromiaineiksi tai luontaisiksi aromivalmisteiksi mainitun direktiivin 15 artiklan 1 kohdan e alakohdan ja 16 artiklan mukaisesti;

c) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1333/2008[12] 17 artiklan mukaiset lihan ja munankuorien leimaamisessa käytettävät väriaineet;

d) tavanomaisesti elintarvikkeiden jalostuksessa käytetty juomavesi ja suola (perusainesosana natriumkloridi tai kaliumkloridi);

e) kivennäisaineet (mukaan lukien hivenaineet), vitamiinit, aminohapot ja mikroravintoaineet, jotka ovat sallittuja ainoastaan, jos niiden käyttö on lakisääteisesti pakollista elintarvikkeissa, joihin niitä lisätään.

2.2.3. Tämän asetuksen 21 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuun laskentaan sovelletaan seuraavia sääntöjä:

a) eräitä elintarvikkeiden lisäaineita, joiden käyttö luonnonmukaisessa tuotannossa on sallittu 19 artiklan nojalla, pidetään maatalousperäisinä ainesosina;

b) 2.2.2 kohdassa tarkoitettuja valmisteita ja aineita ei pidetä maatalousperäisinä ainesosina;

c) hiivaa ja hiivatuotteita pidetään maatalousperäisinä ainesosina.

2.2.4. Luonnonmukaisten elintarvikkeiden jalostuksessa voidaan käyttää seuraavia maatalousperäisiä ainesosia, jotka eivät ole luonnonmukaisia:

a) eläintuotteet;

i) muusta kuin vesiviljelystä peräisin olevat vedessä elävät organismit, jotka ovat sallittuja sellaisten elintarvikkeiden valmistuksessa, jotka eivät ole luonnonmukaisia;

ii) gelatiini;

iii) suolet;

b) jalostamattomat kasvituotteet ja niistä jalostamalla johdetut tuotteet:

i) syötävät hedelmät, pähkinät ja siemenet:

– kolapähkinät *Cola acuminata*;

ii) syötävät mausteet ja yrtit:

– piparjuuren siemenet *Armoracia rusticana*;

– saflorin kukat *Carthamus tinctorius*;

– vesikrassi *Nasturtium officinale*;

iii) muut:

[11] Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 1334/2008, annettu 16 päivänä joulukuuta 2008, elintarvikkeissa käytettävistä aromeista ja tietyistä ainesosista, joilla on aromaattisia ominaisuuksia, sekä neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1601/91, asetusten (EY) N:o 2232/96 ja (EY) N:o 110/2008 sekä direktiivin 2000/13/EY muuttamisesta (EUVL L 354, 31.12.2008, s. 34).

[12] Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 1333/2008, annettu 16 päivänä joulukuuta 2008, elintarvikelisäaineista (EUVL L 354, 31.12.2008, s. 16).

– levät, mukaan lukien merilevä;

c) jalostetut kasvituotteet:

i) sokerit, tärkkelykset ja muut viljasta ja mukuloista saatavat tuotteet:

– riisipaperi;

– riisi- tai vahamaissitärkkelys, kemiallisesti muuntamaton;

ii) muut:

– rommi, ainoastaan ruokosokerista valmistettu.

2.2.5. Rasvoja ja öljyjä, myös puhdistettuja mutta kemiallisesti muuntamattomia, voidaan käyttää muina kuin luonnonmukaisina, jos ne on saatu muista kuin seuraavista kasveista:

– kaakao	*Theobroma cacao;*
– kookos	*Cocos nucífera;*
– oliivi	*Olea europaea;*
– auringonkukka	*Helianthus annuus;*
– palmu	*Elaeis guineensis;*
– rapsi, rypsi	*Brassica napus, rapa;*
– saflori	*Carthamus tinctorius;*
– seesami	*Sesamum indicum;*
– soija	*Glycine max.*

3. Jalostettujen rehujen tuotantoa koskevat vaatimukset

3.1. Luonnonmukaisen rehutuotteen koostumuksessa ei saa olla samanaikaisesti luonnonmukaista rehuainesta tai siirtymävaiheen tuotannosta peräisin olevaa rehuainesta ja samaa rehuainesta, joka on tuotettu muutoin kuin luonnonmukaisesti.

3.2. Mitään luonnonmukaisessa tuotannossa käytettyä tai jalostettua rehuainesta ei ole saanut missään vaiheessa jalostaa kemiallisesti syntetisoitujen liuottimien avulla.

V osa: Viini

1. Soveltamisala

1.1. Asetuksen (EU) N:o 1308/2013 1 artiklan 2 kohdan l alakohdassa tarkoitettujen viinialan tuotteiden luonnonmukaiseen tuotantoon sovelletaan 7, 8, 9 ja 14 artiklassa säädettyjen yleisten tuotantosääntöjen lisäksi tässä osassa vahvistettuja sääntöjä.

1.2. Komission asetusten (EY) N:o 606/2009[13] ja (EY) N:o 607/2009[14] säännöksiä sovelletaan, jollei tässä osassa nimenomaisesti muuta säädetä.

[13] Komission asetus (EY) N:o 606/2009, annettu 10 päivänä heinäkuuta 2009, neuvoston asetuksen (EY) N:o 479/2008 yksityiskohtaisista soveltamissäännöistä rypäletuoteluokkien sekä viininvalmistusmenetelmien ja niiden rajoitusten osalta (EUVL L 193, 24.7.2009, s. 1).

[14] Komission asetus (EY) N:o 607/2009, annettu 14 päivänä heinäkuuta 2009, neuvoston asetuksen (EY) N:o 479/2008 soveltamista koskevista eräistä yksityiskohtaisista säännöistä tiettyjen viinialan tuotteiden suojattujen alkuperänimitysten, maantieteellisten merkintöjen ja perinteisten merkintöjen sekä merkintöjen ja esittelyn osalta (EUVL 193, 24.7.2009, s. 60).

2. Eräiden tuotteiden ja aineiden käyttö

2.1. Viinialan tuotteet on valmistettava luonnonmukaisista raaka-aineista.

2.2. Viinialan tuotteiden valmistuksessa – viininvalmistusmenetelmät ja -käsittelyt mukaan luettuina – voidaan käyttää ainoastaan sellaisia tuotteita ja aineita, joiden käyttö luonnonmukaisessa tuotannossa on sallittu 19 artiklan nojalla, sanotun kuitenkaan rajoittamatta asetuksessa (EU) N:o 1308/2013 sekä asetuksessa (EY) N:o 606/2009 ja erityisesti sen liitteessä I A säädettyjen edellytysten ja rajoitusten soveltamista.

3. Viininvalmistusmenetelmät ja rajoitukset

3.1. Sallittuja ovat ainoastaan sellaiset viininvalmistusmenetelmät, -käytännöt ja -käsittelyt, jotka olivat käytössä ennen 1 päivää elokuuta 2010, mukaan lukien asetuksen (EU) N:o 1308/2013 80 artiklassa ja 83 artiklan 2 kohdassa, asetuksen (EY) N:o 606/2009 3 artiklassa, 5–9 artiklassa ja 11–14 artiklassa sekä mainittujen asetusten liitteissä säädetyt rajoitukset, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 1 ja 2 jakson soveltamista sekä 3.2–3.5 kohdassa säädettyjen erityisten kieltojen ja rajoitusten soveltamista.

3.2. Seuraavien viininvalmistusmenetelmien, -käytäntöjen ja -käsittelyjen käyttö on kielletty:

a) asetuksen (EU) N:o 1308/2013 liitteessä VIII olevan I osan B.1 jakson c alakohdassa tarkoitettu osittainen tiivistäminen jäähdyttämisen avulla;

b) asetuksen (EY) N:o 606/2009 liitteessä I A olevassa 8 kohdassa tarkoitettu rikkidioksidin poistaminen fysikaalisilla menetelmillä;

c) asetuksen (EY) N:o 606/2009 liitteessä I A olevassa 36 kohdassa tarkoitettu elektrodialyysikäsittely viinikiven stabiloimiseksi;

d) asetuksen (EY) N:o 606/2009 liitteessä I A olevassa 40 kohdassa tarkoitettu viinin sisältämän alkoholin osittainen poistaminen;

e) asetuksen (EY) N:o 606/2009 liitteessä I A olevassa 43 kohdassa tarkoitettu kationinvaihtokäsittely viinikiven stabiloinnin varmistamiseksi.

3.3. Seuraavien viininvalmistusmenetelmien, -käytäntöjen ja -käsittelyjen käyttö on sallittu seuraavin edellytyksin:

a) asetuksen (EY) N:o 606/2009 liitteessä I A olevassa 2 kohdassa tarkoitetut lämpökäsittelyt siten, että lämpötila on enintään 70 celsiusastetta;

b) käytettäessä asetuksen (EY) N:o 606/2009 liitteessä I A olevassa 3 kohdassa tarkoitettua sentrifugointia ja suodatusta inertillä suodatuksen apuaineella tai ilman sitä huokoskoon on oltava vähintään 0,2 μm.

3.4. Komissio tarkastelee seuraavia viininvalmistusmenetelmiä, -käytäntöjä ja -käsittelyjä uudelleen ennen 1 päivää elokuuta 2015 niiden asteittaista poistamista tai lisärajoittamista varten:

a) asetuksen (EY) N:o 606/2009 liitteessä I A olevassa 2 kohdassa tarkoitetut lämpökäsittelyt;

b) asetuksen (EY) N:o 606/2009 liitteessä I A olevassa 20 kohdassa tarkoitettu ioninvaihtohartsien käyttö;

c) asetuksen (EY) N:o 1308/2013 liitteessä VIII olevan I osan B.1 jakson b alakohdassa tarkoitettu käänteisosmoosi.

3.5. Asetuksessa (EY) N:o 1234/2007 tai (EY) N:o 606/2009 säädettyihin viininvalmistusmenetelmiin, -käytäntöihin ja -käsittelyihin 1 päivän elokuuta 2010 jälkeen tehtyjä muutoksia voidaan soveltaa viinien luonnonmukaisessa tuotannossa vasta kun tässä 3 jaksossa säädetyt tuotantosääntöjen täytäntöönpanemiseksi tarvittavat toimenpiteet ja tämän asetuksen 19 artiklan mukainen mahdollisesti tarvittava arviointi on toteutettu.

VI osa: Elintarvikkeena tai rehuna käytettävät hiivat

Elintarvikkeena tai rehuna käytettävään luonnonmukaiseen hiivaan sovelletaan 7, 9 ja 15 artiklassa säädettyjen yleisten tuotantosääntöjen lisäksi tässä osassa vahvistettuja sääntöjä.

1. Yleiset vaatimukset

1.1. Luonnonmukaisen hiivan tuotannossa saa käyttää vain luonnonmukaisesti tuotettuja kasvualustoja.

1.2. Luonnonmukaisessa elintarvikkeessa tai rehussa ei saa olla luonnonmukaista hiivaa yhdessä sellaisen hiivan kanssa, joka ei ole luonnonmukaista.

1.3. Luonnonmukaisen hiivan tuotannossa ja hiivavalmisteissa saa käyttää seuraavia aineita:

a) valmistuksen apuaineet, joiden käyttö luonnonmukaisessa tuotannossa on sallittu 19 artiklan nojalla;

b) IV osan 2.2.2 kohdan a ja d alakohdassa tarkoitetut tuotteet ja aineet.

LIITE III

TUOTTEIDEN KERÄÄMINEN, PAKKAAMINEN, KULJETTAMINEN JA VARASTOINTI

1. Tuotteiden kerääminen ja kuljettaminen valmistusyksiköihin

Toimijat voivat kerätä luonnonmukaiset ja muut kuin luonnonmukaiset tuotteet samanaikaisesti ainoastaan, jos toteutetaan asianmukaisia toimenpiteitä, joilla voidaan estää mahdollinen sekoittuminen tai vaihtuminen muihin kuin luonnonmukaisiin tuotteisiin ja varmistaa luonnonmukaisten tuotteiden tunnistaminen. Toimijan on pidettävä tuotteiden keräyspäiviin, -tunteihin, -reittiin sekä vastaanottopäivään ja -aikaan liittyvät tiedot valvontaviranomaisen tai tarkastuslaitoksen saatavilla.

2. Tuotteiden pakkaaminen ja kuljettaminen toisille toimijoille tai toisiin yksiköihin

2.1. Rajoittamatta muiden unionin lainsäädännössä säädettyjen merkintöjen soveltamista toimijoiden on varmistettava, että luonnonmukaiset tuotteet kuljetetaan toisille toimijoille tai toisiin yksiköihin, myös tukku- ja vähittäiskauppiaille, ainoastaan sellaisissa pakkauksissa, säiliöissä tai ajoneuvoissa, jotka on suljettu siten, ettei sisältöä voida korvata toisella tuotteella sinettiä vilpillisesti käsittelemättä tai rikkomatta, ja varustettuna merkinnöillä, joista käy ilmi

a) toimijan nimi ja osoite sekä, jos eri kuin toimija, tuotteen omistajan tai myyjän nimi ja osoite;

b) tuotteen nimi, tai jos kyseessä on rehuseos, rehuseoksen kuvaus, sekä viittaus luonnonmukaiseen tuotantoon;

c) sen valvontaviranomaisen tai tarkastuslaitoksen nimi ja/tai tunnusnumero, joka vastaa toimijalle tehtävistä tarkastuksista; ja

d) tarvittaessa erätunnus, joka on joko kansallisesti hyväksytyn tai valvontaviranomaisen tai tarkastuslaitoksen kanssa sovitun merkintäjärjestelmän mukainen ja joka mahdollistaa erän yhdistämisen 24 artiklassa tarkoitettuun kirjanpitoon.

Edellä a–d alakohdassa vaaditut tiedot voidaan myös esittää saateasiakirjassa, jos tällainen asiakirja voidaan kiistatta yhdistää tuotteen pakkaukseen, säiliöön tai sitä kuljettavaan ajoneuvoon. Saateasiakirjaan on merkittävä toimittajaa tai kuljetusliikettä koskevat tiedot.

2.2. Pakkausten, säiliöiden tai ajoneuvojen sulkeminen ei ole tarpeen, jos

a) kuljetus tapahtuu suoraan kahden sellaisen toimijan välillä, jotka molemmat kuuluvat luonnonmukaisten tuotteiden valvontajärjestelmään;

b) tuotteiden mukana on asiakirja, josta 2.1 kohdassa vaaditut tiedot käyvät ilmi; ja

c) sekä lähettävä että vastaanottava toimija pitää kirjaa tällaisista kuljetuksista, ja valvontaviranomaiselle tai tarkastuslaitokselle on mahdollisuus tutustua kirjanpitoon.

3. Erityissäännöt rehun kuljettamisesta toisiin tuotanto- tai valmistusyksiköihin tai varastointitiloihin

Kuljetettaessa rehua muihin tuotanto- tai valmistusyksiköihin tai varastointitiloihin toimijoiden on varmistettava, että seuraavat edellytykset täyttyvät:

a) luonnonmukaisesti tuotetut rehut, siirtymävaiheen rehut ja muut kuin luonnonmukaiset rehut erotetaan kuljetuksen aikana toisistaan fyysisesti;

b) ajoneuvoja tai säiliöitä, joissa on kuljetettu muita kuin luonnonmukaisia tuotteita, saa käyttää luonnonmukaisten tuotteiden kuljettamiseen ainoastaan, jos

   i) ne on puhdistettu asianmukaisesti ja puhdistuksen tehokkuus on tarkastettu ennen luonnonmukaisten tuotteiden kuljetusta ja toimijat kirjaavat nämä toimet;

   ii) kaikki valvontajärjestelyjen mukaisesti arvioituihin riskeihin suhteutetut asianmukaiset toimenpiteet toteutetaan, ja toimija varmistaa tarvittaessa, ettei muita kuin luonnonmukaisia tuotteita voida pitää kaupan niin, että niissä on viittaus luonnonmukaiseen tuotantoon;

   iii) toimija pitää rekisteriä tällaisista kuljetuksista, ja valvontaviranomaiselle tai tarkastuslaitokselle on mahdollisuus tutustua siihen;

c) valmiit luonnonmukaiset rehut kuljetetaan fyysisesti erillään tai eri aikoina kuin muut lopputuotteet;

d) kuljetuksen aikana kirjataan tuotteiden määrä kuljetuksen alkaessa sekä jokainen jakelukierroksen kuluessa toimitettu yksittäinen määrä.

4. Elävien kalojen kuljetus

4.1. Elävät kalat on kuljetettava asiaankuuluvissa säiliöissä, joissa oleva puhdas vesi täyttää kalojen fysiologiset tarpeet lämpötilan ja liuenneen hapen suhteen.

4.2. Säiliöt on ennen luonnonmukaisten kalojen ja kalatuotteiden kuljetusta puhdistettava, desinfioitava ja huuhdeltava perusteellisesti.

4.3. Stressin vähentämiseksi on toteutettava varotoimenpiteitä. Eläintiheys ei saa kuljetuksen aikana saavuttaa lajille haitallista tasoa.

4.4. Edellä 4.1, 4.2 ja 4.3 kohdassa tarkoitetuista toimista on säilytettävä asiakirjatodisteet.

5. Tuotteiden vastaanottaminen muilta toimijoilta tai yksiköiltä

Vastaanottaessaan luonnonmukaista tuotetta toimijan on tarkistettava, onko pakkaus tai säiliö suljettu, jos sitä vaaditaan, ja onko 2 jaksossa säädetyt merkinnät tehty.

Toimijan on ristiintarkastettava 2 jaksossa tarkoitetussa merkinnässä olevat tiedot saateasiakirjassa olevien tietojen kanssa. Näiden tarkastusten tulokset on mainittava selvästi 24 artiklassa tarkoitetuissa kirjanpitoasiakirjoissa.

6. Erityissäännöt kolmansista maista tuotavien tuotteiden vastaanottamisesta

Jos luonnonmukaisia tuotteita tuodaan kolmansista maista, ne on kuljetettava asianmukaisissa pakkauksissa ja säiliöissä, jotka on suljettu tavalla, joka estää niiden sisällön korvaamisen toisella tuotteella, ja jotka on varustettu viejän tunnistusmerkinnällä sekä muilla merkeillä ja numeroilla, joiden perusteella erä voidaan tunnistaa kolmansista maista tapahtuvalle tuonnille tapauksen mukaan myönnetystä tarkastustodistuksesta.

Vastaanottaessaan kolmannesta maasta tuotua tuotetta luonnollisen tai oikeushenkilön, jolle tuontilähetys toimitetaan ja joka ottaa sen vastaan tarkoituksenaan valmistaa sitä edelleen tai pitää sitä kaupan, on tarkastettava, onko pakkaus tai säiliö suljettu, ja silloin kun kyseessä ovat 28 artiklan 1 kohdan b alakohdan ii alakohdan mukaisesti tuodut tuotteet, kattaako mainitussa artiklassa mainittu tarkastustodistus lähetyksen sisältämän tuotetyypin. Tarkastuksen tulokset on mainittava selvästi 24 artiklassa tarkoitetuissa kirjanpitoasiakirjoissa.

7. Tuotteiden varastointi

7.1. Varastointialueita on hoidettava niin, että erät voidaan tunnistaa ja välttää sekoittuminen tuotteisiin tai aineisiin, jotka eivät ole luonnonmukaista tuotantoa koskevien sääntöjen mukaisia, tai tällaisten tuotteiden tai aineiden aiheuttama kontaminaatio. Luonnonmukaisten tuotteiden on aina oltava selvästi tunnistettavissa.

7.2. Kun kyseessä ovat luonnonmukaiset kasvien tai kotieläinten tuotantoyksiköt, tuotantoyksikössä ei saa varastoida muita kuin sellaisia tuotantopanoksia, joiden käyttö luonnonmukaisessa tuotannossa on sallittu 19 artiklan nojalla.

7.3. Maatiloilla ja vesiviljelylaitoksissa saa varastoida allopaattisia eläinlääkkeitä ja antibiootteja edellyttäen, että ne ovat eläinlääkärin liitteessä II olevan II osan 1.5.2.2 kohdassa ja III osan 4.1.4.2 kohdan a alakohdassa tarkoitettujen hoitojen yhteydessä määräämiä, niitä säilytetään valvotussa paikassa ja ne kirjataan 24 artiklassa tarkoitettuun eläinrekisteriin.

7.4. Jos toimijat käsittelevät sekä muita kuin luonnonmukaisia tuotteita että luonnonmukaisia tuotteita ja viimeksi mainittuja säilytetään varastointitiloissa, joissa säilytetään myös muita maataloustuotteita tai elintarvikkeita,

a) luonnonmukaiset tuotteet on pidettävä erillään muista maataloustuotteista tai elintarvikkeista;

b) on toteutettava kaikki toimenpiteet, jotta varmistetaan lähetysten tunnistaminen sekä estetään sekoittuminen tai vaihtuminen muihin kuin luonnonmukaisiin tuotteisiin;

c) tilat on puhdistettu asianmukaisesti ja puhdistuksen tehokkuus on tarkastettu ennen luonnonmukaisten tuotteiden varastointia, ja toimijat kirjaavat nämä toimet.

LIITE IV

21 ARTIKLASSA TARKOITETUT ILMAISUT

BG: биологичен.

ES: ecológico, biológico.

CS: ekologické, biologické.

DA: økologisk.

DE: ökologisch, biologisch.

ET: mahe, ökoloogiline.

EL: βιολογικό.

EN: organic.

FR: biologique.

GA: orgánach.

HR: ekološki.

IT: biologico.

LV: bioloģisks, ekoloģisks.

LT: ekologiškas.

LU: biologësch.

HU: ökológiai.

MT: organiku.

NL: biologisch.

PL: ekologiczne.

PT: biológico.

RO: ecologic.

SK: ekologické, biologické.

SL: ekološki.

FI: luonnonmukainen.

SV: ekologisk.

LIITE V

EUROOPAN UNIONIN LUONNONMUKAISEN TUOTANNON TUNNUS JA TUNNUSNUMEROT

1. Tunnus

1.1. Euroopan unionin luonnonmukaisen tuotannon tunnuksen on oltava seuraavan mallin mukainen:

LOGO to be inserted

1.2. Kun käytetään neliväripainatusta, Pantone-viiteväri on Green Pantone 376 ja Green [50 % Cyan + 100 % Yellow].

1.3. Jos Euroopan unionin luonnonmukaisen tuotannon tunnusta ei ole mahdollista käyttää värillisenä, sitä voidaan käyttää myös mustavalkoisena seuraavasti:

LOGO to be inserted

1.4. Jos pakkauksen tai etiketin pohjaväri on tumma, tunnukset voidaan esittää samanvärisenä negatiivina kuin pakkauksen tai etiketin pohjaväri.

1.5. Jos värillistä tunnusta käytetään värillisellä pohjalla, mikä vaikeuttaa tunnuksen havaitsemista, tunnuksen ympärillä voidaan käyttää ääriviivoja, jotta tunnus erottuisi paremmin pohjaväristä.

1.6. Joissakin erityistapauksissa, joissa merkinnät on tehty yhdellä ainoalla värillä, myös Euroopan unionin luonnonmukaisen tuotannon tunnusta voidaan käyttää kyseisen värisenä.

1.7. Euroopan unionin luonnonmukaisen tuotannon tunnuksen korkeuden on oltava vähintään 9 mm ja leveyden vähintään 13,5 mm; korkeuden ja leveyden suhteen on aina oltava 1:1,5. Hyvin pienissä pakkauksissa vähimmäiskorkeus voi poikkeuksellisesti olla 6 mm.

1.8. Euroopan unionin luonnonmukaisen tuotannon tunnukseen voi liittää luonnonmukaiseen maatalouteen viittaavia graafisia tai tekstielementtejä sillä edellytyksellä, että ne eivät muunna tai muuta Euroopan unionin luonnonmukaisen tuotannon tunnuksen luonnetta tai 22 artiklan mukaisesti määriteltyjä merkintöjä. Jos Euroopan unionin luonnonmukaisen tuotannon tunnukseen liitetään kansallinen tai yksityinen tunnus, jonka vihreä väri poikkeaa 2 kohdassa säädetystä viiteväristä, Euroopan unionin luonnonmukaisen tuotannon tunnuksessa voidaan käyttää kyseistä viiteväristä poikkeavaa väriä.

2. Tunnusnumerot

Tunnusnumeroiden yleismalli on seuraavanlainen:

AB-CDE-999

jossa

a) ”AB” sen maan ISO-koodi, jossa tarkastukset tehdään;

b) ”CDE” on kolmikirjaiminen ilmaisu, esimerkiksi ”bio” tai ”öko” tai ”org” tai ”eko”, josta päättää komissio tai asianomainen jäsenvaltio ja joka viittaa luonnonmukaiseen tuotantotapaan; ja

c) ”999” on enintään kolminumeroinen viitenumero, jonka antaa

i) asianomaisen jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen valvontaviranomaisille tai tarkastuslaitoksille, joille se on siirtänyt tarkastustehtävien suorittamisen;

ii) komissio

– niille valvontaviranomaisille tai tarkastuslaitoksille, jotka se on hyväksynyt 29 artiklan mukaisesti,

– niille kolmansien maiden toimivaltaisille viranomaisille, jotka se on hyväksynyt 31 artiklan mukaisesti.